

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยสรุปเนื้อหาตามลำดับหัวข้อ ต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.1 ความหมายของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.3 แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3. การทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
4. เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
5. การประเมินตามสภาพจริง
6. คุณภาพเครื่องมือ
7. เกณฑ์ปกติ
 - 7.1 ความหมายของเกณฑ์ปกติ
 - 7.2 ชนิดของเกณฑ์ปกติ
 - 7.3 การสร้างเกณฑ์ปกติ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไป

ยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ค 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ค 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

คุณภาพผู้เรียน

คุณภาพผู้เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะเป็นคุณภาพในกรอบเดียวกันกับการจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทหรือกรอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยชน์และข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือกระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้เคียงตัวสถานการณ์ ข่าวเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำ

ขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและ ให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่าง เหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ ประเด็นต่างๆที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อ เรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะสมกับบุคคลและ โอกาส ตาม มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออก เสียงประ โยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตาม โครงสร้างประ โยคของภาษาต่างประเทศและ ภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการ เรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นใน ห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูล ต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของ โรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน) สื่อสาร ตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและ นันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ - ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทาง ท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100 - 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) ที่สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 1 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน	• ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ การชักชวน ประโยค/ข้อความ ที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ตัว และจำนวนการตอบรับ การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน
	2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ และคำชี้แจง ตามสถานการณ์	• คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจง
	3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือใน สถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม	• ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ เช่น Please.../..., please./ I'd like.../ I need.../ May/Can/Could...?/ Yes,../ Please do./Certainly./Yes, of course./ Sure./ Go right ahead./ Need some help?/ What can I do to help?/ Would you like any help?/ I'm afraid.../ I'm sorry, but.../ Sorry, but... etc.

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	<ul style="list-style-type: none"> คำศัพท์ จำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน
	5. พูดและเขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ โกลั่ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบอย่างเหมาะสม	<ul style="list-style-type: none"> ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียขงดี ดี ไม่ดี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน เช่น การพูด สถานการณ์ต่าง ๆ สิ่งอาหาร หารที่หักและถาม เมอร์โทรศัพท์ Nice/ Very nice./ Well done!/ Congratulations. I like... because... / I love...because.../ I feel... because... I think.../ I believe.../ I agree/disagree... I don't believe.../ I have no idea.../ Oh no! etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 2 มาตรฐาน ค 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูด และการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม	<ul style="list-style-type: none"> ประโยคและข้อความที่ใช้ในการบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม โกลั่ตัว เช่น การเดินทาง การ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	ใกล้ตัว	รับประทานอาหาร การเรียน การเล่นกีฬา ฟัง เพลง การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว
	2. พุค/เขียน สรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ(theme) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	• การจับใจความสำคัญ/แก่นสาระ การวิเคราะห์ ความเรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ประสบการณ์ ภาพยนตร์ กีฬา เพลง
	3. พุค/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ	• การแสดงความคิดเห็นและการให้เหตุผล ประกอบเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว เช่น กิจกรรมการอภิปราย การโต้วาที

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ตารางที่ 3 มาตรฐาน ค 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง สุภาพเหมาะสม ตาม มารยาท สังคม และวัฒนธรรม ของเจ้าของ ภาษา	• การใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนา ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การชมเชย การใช้สีหน้าท่าทางประกอบ การพูด ขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การ โบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. บรรยายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และ ประเพณีของเจ้าของภาษา	• ความเป็นมาและความสำคัญของเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของ ภาษา

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	3. เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ	• กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน บทบาทสมมุติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

การศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ผู้วิจัยได้นำหลักการดังกล่าวมาเป็นกรอบในการนำเนื้อหาที่มีความเป็นตัวแทนในบทเรียนมาสร้างเป็นแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยเน้นทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารตามตัวชี้วัด โดยเนื้อหาประเมิน 4 รายการ ได้แก่ การพูดบรรยาย ภาพ การพูดบทบาทสมมติ การพูดอภิปราย และการพูดโต้วาที

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ความหมายทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 167) แสดงถึงการพูดเป็นการเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารใน สำคัญที่สุดและจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถเข้าใจและฟังผู้อื่น ได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

กองวิจัยทางการศึกษา (2542 : 20) แสดงถึงความหมายทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่สำคัญมากในการถ่ายทอดความรู้ ความนึกคิดและความเข้าใจให้ผู้ฟังเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดจึงต้องใช้เวลาในการฝึกปฏิบัตินาน ต้องมีแรงจูงใจและเข้าใจความถนัดของนักเรียน ซึ่งครูผู้สอนต้องมีแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 316) ได้ให้ความหมายว่า ทักษะพูดเป็นทักษะทางสังคม (Social Skill) การพูดอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้องค์ประกอบทางภาษา และความตระหนักถึงลีลาภาษา ตลอดจนการสื่อความหมายโดยสื่อที่ไม่ได้เป็นตัวภาษา (Non-

Verbal Medium) ภาษาพูดมีลักษณะเฉพาะของตัวเอง ซึ่งประกอบด้วยการใช้ลักษณะภาษาต่อไปนี้อีกครั้งกว่าภาษาเขียน คือ การรวมคำให้สั้น (Contractions) บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun) คำถาม (Questions) คำที่เป็นรูปธรรม (Concrete Words) คำที่มีพยางค์สั้น ๆ (Fewer Syllables) การทวนคำ ทวนความ (Restatement) การซ้ำคำ ซ้ำความ (Repetition) การออกอุทาน (Interjection) นอกจากนี้ โครงสร้างทางภาษามักไม่เป็นระเบียบแบบแผนเหมือนภาษาพูด เพราะมีการกล่าวด้วยความลังเล การพูดกลับไปกลับมา การเปลี่ยนตัวประธานในข้อความ

พรสวรรค์ ลีป้อ (2549 : 163) ได้ให้ความหมายว่า การพูด คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้นจุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิด หรือไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คือ การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกด้านภาษาอังกฤษให้ผู้ฟัง ได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดและผู้พูดที่ดีต้องเกิดจากการฝึกฝน

ความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

กุศยา แสงเดช (2545 : 136) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร ในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้น มุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง สิ่งสำคัญ คือ ตัวครูผู้สอนจะต้องให้ความถูกต้อง รูปแบบเสียง ดังนั้นกิจกรรมต่าง ๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนดเพื่อนำไปสู่ขั้นการสอนพูดให้มีประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด การเตรียมกิจกรรมที่จะนำไปสู่กิจกรรมการสอนพูด ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 55-65) แสดงถึงความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาตามวิธีสอนแบบพูดมุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้โดยใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนได้ โดยผู้เรียนจะต้องฝึกภาษาที่เรียนนั้นซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นนิสัยสามารถพูดได้โดยไม่ต้องหยุดคิด ผู้สอนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาที่เรียนให้แก่ผู้เรียนในการเลียนแบบ ส่วนผู้เรียนนั้นเป็นผู้ลอกเลียนแบบและปฏิบัติตามผู้สอนวิธีสอนแบบพูด เน้นภาษาที่พูดในชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้สอนต้องจัดระดับความซับซ้อนของภาษาผู้เรียนที่

เพิ่มเรียนใหม่จะเรียนรู้รูปแบบง่าย ๆ ก่อน โดยจะนำคำศัพท์และ โครงประโยคมาให้ฝึกในรูปแบบต่าง ๆ เช่น พุดซ้ำ ๆ ถามตอบ ซึ่งทักษะที่ผู้เรียนสนใจมากที่สุดคือ ทักษะการพูดการฝึกออกเสียงตั้งแต่เริ่มแรกการเรียนการสอนในห้องเรียนควรใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนไม่ใช่ภาษาแม่ของผู้เรียนการวิเคราะห์ความแตกต่างของภาษาของผู้เรียนและภาษาต่างประเทศที่เรียนจะทำให้ผู้สอนคาดได้ว่าจุดไหนที่นักเรียนประสบความสำเร็จมากที่สุด การป้องกันไม่ให้ผู้เรียนทำผิดนั้นสำคัญเพราะ ความผิดพลาดจะก่อนิสัยที่ไม่ดี ฉะนั้นเมื่อผู้เรียนทำผิด ผู้สอนต้องรีบแก้ไขทันที วิธีสอนแบบนี้ต้องใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจรวดเร็วถูกต้องทำให้การเรียนการสอนไม่น่าเบื่อ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 19-21) แสดงถึงความสำคัญของการสอนทักษะพูดภาษาอังกฤษในระยะที่ผ่านมาเน้นการฝึกการออกเสียง (Pronunciation) โดยการฝึกการออกเสียงหนักเบาในคำ (Stress) ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค (Intonation) ตลอดจนการฝึกโครงสร้างประโยคหลาย ๆ แบบ (Pattern drills) โดยเน้นความถูกต้อง (Accuracy) ตามหลักภาษาศาสตร์จรรยาบรรณที่จะฝึกยุทธวิธีที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและสามารถได้ตอบในความรวดเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้ มาใช้โดยเฉพาะในด้านการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse analysis) ซึ่งเชื่อว่าภาษาไม่ได้เกิด โดดเดี่ยว แต่ขึ้นอยู่กับบริบททางสังคม (Social context) (Eckard and Kearny. 1981 : 1) เนื่องจากการพูดเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมจึงมีการเปลี่ยนแปลงให้ฝึกทักษะการพูดในระดับข้อความซึ่งเน้นการเลือกประโยคมาใช้ให้ถูกต้อง เหมาะสม (Use) แทนการนำบทสนทนา ในลักษณะที่เน้น โครงสร้างมาใช้ (Structural dialog) การสอนทักษะพูด เพื่อการสื่อสารนี้ ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาทุกด้านทั้งนี้ เพราะนอกจากใช้ศัพท์และ โครงสร้างที่ตนรู้จักแล้วยังต้องใช้ความสามารถตีความ เดาความหมาย ทำนายเรื่องและผู้พูดจะกล่าวถึงต่อไปตลอดจนเข้าใจความหมายแฝงในคำพูดได้ถึงแม้ว่าผู้พูดจะไม่ได้พูดออกมาโดยตรงก็ตาม

อิทธิพล เหล็กกล้า (2545 : 27-28) แสดงถึงความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะพื้นฐาน การสอนภาษาเพื่อให้ได้ผลดีต้องสอนทักษะการพูดก่อน เพราะการพูดเป็นพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออก เพื่อโต้ตอบกับผู้อื่นและสถานการณ์ต่าง ๆ การพูดเป็นเครื่องมือของคนในการใช้ภาษา ดังนั้นครูเป็นเพียงผู้กระตุ้นให้นักเรียนพูดโดยการใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เน้นให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ การพูดจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจ การฝึกความสามารถในการพูด การพูดผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิดความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของ

ภาษาหรือเป็น คำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจนอกจากจะใช้การเน้นหนักในคำ ระดับเสียงสูงต่ำประโยคเพื่อสื่อความหมายด้วยแล้วผู้พูดยังแสดงถึงวัฒนธรรมและสถานภาพของผู้พูดด้วยคือแสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่า ตนต้องการจะพูดอะไรพูดกับใคร พูด ที่ไหน และพูดอย่างไร เป็นต้นให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องมีความคล่อง (Fluency) แสดงออกทางความหมายให้เป็นอย่างที่มีความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) และไม่รีรอที่จะได้ตอบ

พรสวรรค์ สีป้อ (2549 : 166) กล่าวว่า การสอนทักษะการพูดมักจะสอนควบคู่ไปกับทักษะการฟัง การสอนแบบเดิมมักจะเป็นการฝึก โดยให้คนหนึ่งถามอีกคนตอบ ทั้งคำถามและคำตอบจะถูกกำหนดไว้ สามารถเดาคำตอบได้ มักจะมีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียว ซึ่งได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว ดังนั้น จุดประสงค์ของการพูด คือ การแสดงความสามารถในการถามและตอบคำถาม ไม่ใช่การพูดที่แท้จริง

จากนักการศึกษากล่าวถึงความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พอสรุปได้ว่าการพูดเป็นทักษะที่จำเป็น เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่น ๆ การพูดได้และพูดเป็นทำให้การใช้ทักษะอื่น ๆ ง่ายขึ้น และการพูดนำไปสู่ปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างกันและกัน การสอนทักษะการพูด ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมในการฝึกการพูดที่ใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน การฝึกพูดควรเริ่มจากง่ายไปหายากและให้โอกาสผู้เรียนทุกคนได้ฝึกฝน

แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ประนอม สุรัสวดี (2539 : 55) แสดงถึงแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยธรรมชาติของมนุษย์เมื่ออยู่ในวัยเด็กก่อนจะพูดได้จะต้องฝึกพูดทีละคำ ๆ จนเป็นประโยคสั้น ๆ จะจดจำคำพูดเหล่านั้นและหัดพูด ทำให้เข้าใจจนสามารถพูดได้ ดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจะต้องทำให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. สร้างความเคยชิน
2. สร้างความสนุกสนาน
3. สร้างความถูกต้อง
4. สร้างบรรยากาศ
5. สร้างความมั่นใจ

กฤษยา แสงเดช (2545 : 139) ได้สรุปแนวทางการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดดังนี้

1. จัดบรรยากาศของห้องให้เอื้อต่อการเรียนภาษา และครูผู้สอนใช้ Classroom English Expression ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยและเป็นตัวอย่างสำหรับการฝึก

2. ใช้สื่อการสอนที่หลากหลายปัจจุบันเน้นวัฒนธรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาจะช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ในการฝึกการพูดไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกจุด ควรแก่เฉพาะในขั้น Presentation ที่ต้องการความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) แต่ถ้าเป็นขั้น Practice ที่ต้องการฝึกความคล่องของการใช้ภาษา (Fluency) และข้อผิดพลาดนั้นไม่ได้มีผลต่อความเข้าใจภาษาก็คงไม่ต้องแก้ทันที ควรรอโอกาสที่เหมาะสมเพื่อมิให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยและขาดความเชื่อมั่น

4. ครูสอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาให้พัฒนาก้าวหน้าอยู่เสมอ

5. การจัดกิจกรรมการฝึกควรมีรูปแบบหลากหลายมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

6. การสอนภาษาควรสอนทักษะสัมพันธ์หรืออย่างน้อยต้องสอนคู่กัน เช่น สอนทักษะการพูดคู่กับทักษะการฟัง เป็นต้น

7. การสอนทักษะการพูดควรจัดกิจกรรมคู่ (Pair Work) ให้มากเพราะการทำกิจกรรมคู่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารและแสวงหาข้อมูลได้ดี เปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่ขาดความเชื่อมั่นมีโอกาสแสดงออก

8. ควรชมเชยผู้เรียนให้กำลังใจบ่อย ๆ เพราะเป็นแรงกระตุ้นที่สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน

9. การฝึกพูดเริ่มจากง่ายไปหายาก

พรสวรรค์ สิปโป (2549 : 167-168) ได้กล่าวถึงกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการพูดเพื่อช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้เป็นผู้พูดอย่างมีประสิทธิภาพดังนี้

1. การสอนกลยุทธ์ในการพูด ผู้สอนควรสอนและเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่อไปนี้ได้

1.1 การเริ่มบทสนทนา

1.2 การพูดเพื่อขอให้คู่สนทนาพูดซ้ำ ให้พูดซ้ำ ๆ ให้ขยายความให้ชัดเจน

1.3 การพูดเพื่อตรวจสอบว่าคู่สนทนาเข้าใจหรือไม่ เช่น Ok? Do you follow me?

1.4 การพูดเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับภาษา เช่น How do you say that? How do you pronounce that ?

1.5 การพูดเพื่อไม่ให้เกิดการสนทนาติดขัด สามารถทำให้การสนทนาดำเนินไปได้ เช่น Right. Yes. I see.

2. ฝึกภาษาที่ถูกต้องและมีความหมาย การฝึกภาษาให้ถูกต้องและมีความหมายสามารถทำได้ดังนี้

2.1 ฝึกในบริบท (Contextualized practice) เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษากับหน้าที่ในการสื่อสาร ผู้สอนต้องยกเหตุการณ์ที่ต้องใช้โครงสร้างนั้นอยู่เสมอ เช่น เมื่อสอนโครงสร้าง Present continuous tense ก็อาจจะอยู่ในบริบทของการโทรศัพท์สมมติสถานการณ์ให้ผู้โทรศัพท์ขอพูดกับเพื่อนและผู้รับโทรศัพท์ตอบว่า Just a minute. He's answering another call. เป็นต้น

2.2 ให้ผู้เรียนเลือกภาษาเอง (Personalized language) การให้ผู้เรียนปรับภาษาให้เป็นของตนเอง เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก ความชอบ ซึ่งจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนและการเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียน

2.3 ให้ผู้เรียนตระหนักถึงการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระเบียบแบบแผน และสังคม จุดหมาย ก็เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจพฤติกรรมและภาษาที่เหมาะสมกับสังคม

3. ฝึกการออกเสียง

ในการฝึกออกเสียงต้องบูรณาการกับบทเรียน เสียงที่มีปัญหาต่อผู้เรียน ได้แก่ เสียงเดี่ยวที่ไม่มีในภาษาของผู้เรียน เสียงเน้นในคำ เสียงเน้นในประโยค ระดับเสียงสูงต่ำ การเชื่อมเสียง การกลืนเสียง ในการฝึกออกเสียง ผู้สอนจะตัดสินใจว่าจะออกเสียงใดเมื่อใด และอย่างไร

จากแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า ผู้เรียนต้องตระหนักถึงการใช้ภาษาให้เหมาะสม สามารถสื่อความหมายได้ นักเรียนจะต้องเกิดความเคยชินกับภาษาอังกฤษก่อน อีกทั้งมีการสร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน จึงจะทำให้ นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 167-179) แสดงขั้นตอนการกิจกรรมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
 2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรจะอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นกับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใครมีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูกสถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง
 3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยิน ได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เข้าภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริงการสอนทักษะการพูดซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะกับนักเรียนแต่ละระดับ ดังนี้
 - 3.1 ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
 - 3.2 บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
 - 3.3 ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อน ในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
 - 3.4 ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
 - 3.5 ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
 - 3.6 ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
 - 3.7 จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กัน ไปได้แก่ ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
 - 3.8 ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
 - 3.9 ให้ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
 - 3.10 ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
 - 3.11 ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
 - 3.12 ให้แสดงบทบาทสมมติผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 57-64) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนทักษะการพูดไว้ดังต่อไปนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไร โดยมี จุดประสงค์ปลายทาง (Terminal objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling objective) ดังมี รายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 จุดประสงค์ปลายทางเป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ คือ สื่อสารได้ เช่น สามารถสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ถูกต้องเหมาะสม

1.2 จุดประสงค์นำทางเป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ในข้อ 1.1 คือ ให้รู้ความหมายศัพท์โครงสร้างหรือสำนวนใหม่และความรู้ทางสังคม ภาษาศาสตร์ที่มีในบทสนทนานั้น คือ เป็นการทำความเข้าใจในบริบท (Contextualization)

ตัวอย่างที่จะเป็นลักษณะจุดประสงค์นำทางที่ต้องการในเรื่องศัพท์ คือ ให้สะกดคำบอกความหมายได้ถูกต้อง (Passive vocabulary) หรือให้นำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม (Active vocabulary) ในเรื่อง โครงสร้างหรือสำนวนใหม่ก็เช่นกัน คือ ให้ตัวอย่าง สรุปกฎเกณฑ์ และนำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม สำหรับการทำความเข้าใจในบริบท อาจถามคำถามเกี่ยวกับบทสนทนาในลักษณะต่อไปนี้ คือ

1.2.1 ใครเป็นผู้พูดในบทสนทนานั้น

1.2.2 ผู้พูดมีลักษณะอย่างไร เช่น ตามเกี่ยวกับวัยและเพศ เป็นต้น

1.2.3 ลักษณะที่อาจมองเห็นได้เป็นอย่างไร เช่น บรรยากาศขณะ

สนทนา เป็นต้น

1.2.4 กิริยาท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นอย่างไร เช่น นั่งหรือยืนอยู่ในลักษณะ

ใด

1.2.5 ผู้พูดมีจุดประสงค์จะสื่อความหมายอะไร

1.2.6 ให้แสดงความคิดเห็นหรือแสดงความรู้สึกของเพื่อน ๆ ในชั้น

2. การดำเนินการสอน เรื่องที่จะนำมาสอนเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในจุดประสงค์นำทางทั้งสิ้น ผู้สอนจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ เข้าช่วย มีการถามตอบซักซ้อมความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับ ถือเป็น การให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ (Linguistic competency) ในขั้นนี้

3. การฝึกพูดเป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจของการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้จะต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้วผู้สอนจะใช้กิจกรรมตลอดจนกลวิธี

ต่าง ๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ ๆ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอน และลักษณะของผู้เรียนตลอดจนใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ มาช่วยให้น่าสนใจด้วยเป็นการใช้ความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative competency)

4. การถ่ายโอนเป็นการจัดกิจกรรมหลังการฝึกสนทนาตามบทเรียนแล้ว คือ ผู้เรียนมีโอกาสนำบทเรียนนั้นมาพลิกเพลงหรือเปลี่ยนแปลงบทสนทนานั้นเป็นบทสนทนาใหม่ก็ได้

ในการฝึกทักษะการพูดนอกจากผู้สอนจะเตรียมผู้เรียนในลักษณะที่เป็นการยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน (Group - Centered approach) โดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และเป็นคู่ ๆ แล้วเพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะการพูด ผู้สอนควรจัดกิจกรรมออกเป็น 4 ระยะคือ

4.1 กิจกรรมก่อนการสนทนา (Pre-Conversation activities) เป็นการเตรียมผู้เรียน โดยสร้างความสนใจบทสนทนาโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เข้าช่วย ดังตัวอย่างกิจกรรมต่อไปนี้

4.1.1 ให้ความรู้ทางศัพท์และโครงสร้างใหม่ที่นำมาใช้ในบริบทที่มีความหมายในบทสนทนาเพื่อให้ผู้เรียนพร้อมจะฝึกทักษะการพูดอย่างราบรื่นในภายหลัง

4.1.2 การให้ความรู้ทางการออกเสียงศัพท์และโครงสร้างที่จำเป็นในการฝึกทักษะการพูด ซึ่งอาจทำได้โดยการนำเข้าสู่บริบทและฝึกก่อนการฝึกสนทนาจริง

4.1.3 การให้ความรู้ทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับบทสนทนาที่นำมาใช้สอน เช่น สถานภาพ ระดับความเป็นทางการและการแสดงอารมณ์ของคู่สนทนา เป็นต้น

4.1.4 ฝึกออกเสียงคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

4.1.5 การจับคู่สนทนาโดยเลือกข้อความที่เหมาะสม

4.1.6 การเลือกคำถามคำตอบในบทสนทนาให้เหมาะสม

4.1.7 การให้ข้อมูลในส่วนที่ผู้ร่วมสนทนาไม่มี

4.2 การสนทนาโดยการกำหนดขอบข่ายให้ทั้งหมด (Controlled conversation) โดยผู้เรียนฝึกสนทนาได้ตอบเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ ๆ

4.3 การสนทนาโดยกำหนดขอบข่ายให้ครึ่งหนึ่ง (Semi - Controlled Conversation) โดยให้ผู้เรียนเลือกคำถาม ถาม - ตอบ ในบทสนทนาที่ไม่สมบูรณ์

4.3.1 ให้ผู้เรียนถามคำถามและเลือกตอบคำถามจากที่กำหนดให้

4.3.2 ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติโดยผู้สอนให้สถานการณ์เกี่ยวกับการโทรศัพท์ ถ้าผู้เรียนคนใดพร้อมให้เป็นนักเรียนคนที่ 1 และ 2 ถ้าไม่พร้อมให้ใช้คำถามที่เตรียมไว้

4.3.3 ให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับจังหวัด 2 จังหวัด ที่ผู้เรียนรู้จัก โดยให้ศัพท์โครงสร้างที่จำเป็นต้องใช้ หรือให้คำถามเพื่อนำอภิปราย

4.4 การสนทนาโดยเสรี (Free conversation) คือ การสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสสนทนาโต้ตอบกันเองอย่างอิสระ โดยผู้เรียนเลือกใช้ศัพท์และโครงสร้างเองตามความเหมาะสม แล้วแสดงบทบาทสมมติแก้ปัญหา หรืออภิปราย เป็นต้น ตัวอย่าง เช่น

4.4.1 ให้สนทนากับเพื่อนเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในการถามทิศทาง

4.4.2 ให้ฟังการสนทาระหว่างบุคคล 2 คน เกี่ยวกับการนัดหมาย จดลงในตารางเวลาแล้วให้จับคู่กันพูดกับเพื่อนว่าบุคคลทั้งสองว่างและไม่ว่างวันใด เวลาใด

4.4.3 ให้ผู้เรียนใช้การแก้ปัญหาโดยให้หัวข้อตามจุดมุ่งหมายที่จะสื่อสาร เช่น การให้เหตุผลในการ โฆษณาสินค้า

4.4.4 ให้ผู้เรียนอภิปรายอย่างเสรี โดยให้ประเด็นอภิปราย ทั้งนี้การอภิปรายอย่างเสรีเป็นกิจกรรมสำหรับผู้เรียนที่อยู่ในระดับที่สูงขึ้น

จากขั้นตอนการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ พอสรุปได้คือ มีการบอกวัตถุประสงค์การพูด เสนอเนื้อหา และขั้นการฝึกและการถ่ายโอน โดยผู้เรียนมีโอกาสนำทเรียนนั้นมาพลิกเพลงหรือเปลี่ยนแปลงบทสนทนานั้นเป็นบทสนทนาใหม่

การทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

กิจกรรมที่ใช้วัดความสามารถทางการพูดสามารถจำแนกได้ตามสัมพันธภาพที่ผู้พูดมีกับตัวกระตุ้น ซึ่งอาจเป็นคำสั่งในการสอบหรือตัวกระตุ้นที่เป็นข้อความและข้อความที่เป็นประเด็นการสอบ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 81-82) แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. แบบสัมพันธภาพที่ได้แก่

- 1.1 การบรรยายสิ่งของหรือภาพ
- 1.2 บอกให้คู่สอบวาดภาพ หรือแผนภูมิ
- 1.3 บอกให้คู่ประกอบชิ้นส่วน เครื่องมือหรือกลไกอย่างใดอย่างหนึ่ง
- 1.4 อธิบายหรือบอกคู่สอบวิธีการจัดเรียงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

1.5 บอกทางไปยังสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง

2. แบบสัมพันธ์ภาพที่เป็นพลวัต ได้แก่

2.1 การเล่าเรื่อง ซึ่งมีการเปลี่ยนบทตัวละคร เวลา สถานที่ตามท้องเรื่อง

2.2 การให้ปากคำในฐานะพยานรู้เห็นที่อยู่ในเหตุการณ์ เช่น อุบัติเหตุทาง
ท้องถนน การลักทรัพย์ การฆาตกรรม ฯลฯ

3. แบบสัมพันธ์ภาพที่เป็นนามธรรม ได้แก่

3.1 การแสดงความคิดเห็น

3.2 การให้เหตุผลในการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง

การทดสอบวัดทักษะการพูด มี 3 ประเภท (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 79) ได้แก่

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง
การให้คำแนะนำ การกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์เป็นเทคนิคการสอบแบบ
ตรงเพราะผู้สอบ ได้พูดโดยตรง

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนาซึ่งมักเป็นการสนทนาระหว่างบุคคล 2 คน
โดยฝ่ายหนึ่งเป็นครูหรือผู้ดำเนินการสอบเป็นผู้ป้อนตัวกระตุ้น หรือคำถามให้ผู้สอบได้แสดง
ทักษะการพูด ผู้คุมสอบจะเป็นผู้ให้คะแนน ส่วนมากมักเริ่มที่การทักทายเพื่อลดความเครียดใน
การสอบ มักมีคำถามโดยทั่วไป เช่น ทิศทาง การสั่งอาหาร การจองตั๋วต่าง ๆ หรือพูดแสดงความ
คิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ เช่น การวางแผนการศึกษาต่อ การทำงาน ฯลฯ

3. การอภิปรายหรือ ได้วาที ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยมี
กรรมการให้คะแนนเป็นผู้ให้คะแนนรายบุคคล แต่การพูดแบบนี้มีตัวแปรในการพูดที่ผู้พูด
จะต้องใช้ข้อมูลที่เตรียมมาและความคิดแก้ปัญหาอย่างฉับพลัน และเป็นการรักษาปฏิสัมพันธ์
มารยาทในการพูด ซึ่งเป็นการวัดปฏิสัมพันธ์ทางสังคมได้อีกด้วย

ยูอาร์ (Ur. 1996 : 133) ได้กล่าวถึงการทดสอบการพูดว่า ครูสามารถทดสอบ
ทักษะการพูดของผู้เรียนด้วยการสัมภาษณ์ การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปรายกลุ่ม การพูด
ตามลำพัง และการอธิบายภาพ เป็นต้น

ฟลอเรส (Flores. 2001 : 5) กล่าวถึงการทดสอบการพูดสรุปได้ว่า การพูดสามารถ
ประเมินได้ในหลายลักษณะ เช่น การประเมินด้วยแบบทดสอบมาตรฐาน เช่น แบบทดสอบ
ทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ (Basic English Skill Test : BEST) และการประเมินจากสภาพ
จริงเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าในการพูดของผู้เรียนด้วยแบบสำรวจรายการหรือประเมินจาก
การวิเคราะห์การพูดจากแถบบันทึกเสียงและครูจำเป็นต้องกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการพูด

ของนักเรียนอย่างชัดเจน

กึ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546 : 84-86) ได้แบ่งวิธีการทดสอบทักษะพูดเพื่อความเข้าใจ และทักษะพูดในชั้นสื่อสาร เป็น 2 ลักษณะดังนี้

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1.1 การให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ นักเรียนพูดประโยคโดยมีรูปภาพเป็นสื่อ แต่นักเรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน

1.2 การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด คำแนะนำสำหรับการทดสอบอาจใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่เรียน หรือในบางครั้งอาจเขียนก็ได้

1.2.1 ผู้สอนพูดประโยค 1 ประโยค และแสดงคำตอบด้วยท่าทางหรือสีหน้า แล้วให้นักเรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้น ๆ

1.2.2 นักเรียนเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนด

1.2.3 นักเรียนจะได้รับบทบาท และคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการเล่นที่นักเรียนจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย

1.2.4 นักเรียนฟังบทสนทนาของเจ้าของภาษา แล้วรายงานเนื้อหาของสิ่งที่ได้ฟัง

1.2.5 นักเรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ แล้วจดบันทึกไว้

1.3 การสอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการทดสอบแบบโคลซ (Cloze) การเลือกข้อความสำหรับสอบใช้วิธีเดียวกับการเลือกข้อความสำหรับให้เขียนตามคำบอกโดยอาจบันทึกเทปจากรายการทางวิทยุ หรือข้อความอื่นๆ ที่อยู่ในรูปแบบของการพูด แต่ข้อความไม่ควรยากเกินไป แบบสอบชนิดนี้ นักเรียนจะได้ฟังข้อความ 2 ครั้ง ครั้งแรกฟังข้อความทั้งหมด (อาจให้ฟัง 2 ครั้งก็ได้ขึ้นอยู่กับผู้สอน) หลังจากนั้นให้นักเรียนฟังข้อความที่มีบางตอนเว้นว่างให้เติม นักเรียนจะต้องพูดแล้วเติมช่องว่างด้วยข้อความที่เหมือนกับที่ได้ยินมาแล้วในรอบแรก

1.4 การเล่าเรื่อง (Narrative task) เช่น ผู้สอนเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนเล่าต่อให้เพื่อนฟัง แล้วบันทึกเทปไว้สำหรับให้คะแนนภายหลัง การให้คะแนนอาจให้ตามประสิทธิภาพของการสื่อสารทั้งหมด หรือให้ตามรายละเอียดหลัก ๆ ของเรื่องที่มีผลต่อความเข้าใจในเรื่อง

1.5 ให้พูดตามสถานการณ์เสมือนโดยใช้ภาษาตามหน้าที่ (Function) ที่เหมาะสม

2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบ ดังนี้

2.1 ให้นักเรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้ คำสั่งเป็นภาษาแม่

2.2 ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ

2.3 ให้นักเรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลาย ๆ หัวข้อ เพราะนักเรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้

2.4 นักเรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน ถ้าเป็นระดับกลาง วัตถุนั้นอาจจะไม่สลับซับซ้อนมากนัก แต่ถ้าเป็นระดับที่สูงขึ้นอาจเป็นสิ่งที่ซับซ้อนขึ้น

2.5 ให้พูดเพื่อสนับสนุนความคิดของตนเอง ได้แย้ง ปฏิเสธพูดหักล้าง ข้อโต้แย้ง

2.6 การสนทนาและสัมภาษณ์เป็นวิธีการทดสอบทักษะพูดที่เหมาะสม นิยมใช้ และเป็นธรรมชาติมากที่สุด แบบสอบสมรรถภาพทางการพูดจะเป็นแบบสอบวัด ความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่หรือความสามารถในการสื่อสารก็ต่อเมื่อแบบสอบนั้นให้ โอกาสแก่ผู้เข้าสอบ ในการแสดงความสามารถที่จะเรียบเรียง ส่วนประกอบต่าง ๆ ของคำพูดให้ สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม เนื้อหาในการสัมภาษณ์ ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับ ความสามารถและความสนใจของนักเรียน เช่น นักเรียนในระยะเริ่มต้นควรสนทนาเกี่ยวกับ เรื่องราวของตัวเอง นักเรียนในระดับกลาง การสนทนาควรซับซ้อนขึ้น ต้องใช้ ความคิดและจินตนาการประกอบด้วย เช่น ถ้าท่านเป็นเศรษฐี ท่านจะทำอะไร เป็นต้น สำหรับ นักเรียนในระดับสูง หัวข้อการสนทนาส่วนใหญ่เป็นความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะต่าง ๆ โดย อาจให้นักเรียนอ่านบทความที่เตรียมไว้ล่วงหน้า การสนทนาจะเป็นการแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเหตุการณ์ในสังคมปัจจุบัน

2.7 ให้นักเรียนนำเสนอข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ เช่น บทความ ภาพ ภาพประกอบ บทความ แถบบันทึกเสียง วีดิทัศน์

2.8 ให้นักเรียนสรุปจากเอกสาร

2.9 ให้นักเรียนเชิงวิเคราะห์โดยนำเสนอหน้าชั้น

ตัวกระตุ้นในการทดสอบทักษะการพูด

ตัวกระตุ้นที่ใช้สอดคล้องกับกิจกรรมที่กำหนด ตามวิธีนัยการเรียนการสอนภาษา เพื่อการสื่อความหมายจะใช้การกำหนดที่มีความสมจริงเป็นตามธรรมชาติของการสื่อสาร มีการ

ใช้ข้อความต่อเนื่องที่มีการใช้จริงแทนการกำหนดให้เป็นคำเดี่ยว ๆ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ จะต้องใช้ ตัวกระตุ้นหรือข้อกำหนดในการพูดจะเป็นสิ่งที่ไม่ห่างไกลตัวผู้เรียนหรือยากเกินกว่า ระดับ อีกทั้งเป็นสิ่งที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ด้วยได้และตัวกระตุ้นจะอยู่ในโครงสร้างความรู้และ ผู้เรียนพร้อมที่จะใช้กลวิธีเจาะจากความหมายเพื่อให้เข้าใจสาร ได้ดีขึ้น

ตัวกระตุ้นในการทดสอบทักษะการพูด แบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ

1. ตัวกระตุ้นที่เป็นข้อความหรือคำพูดที่ทำให้ผู้เรียน ได้อ่านหรือฟัง ซึ่งอาจใช้วิธี ส่งสารผ่านเทปหรือมีผู้ดำเนินการสอบมากล่าวให้ฟัง
2. ตัวกระตุ้นที่เป็นภาพ ตาราง แผนผัง แผนภูมิที่ถูกนำเสนอให้ผู้เรียน ได้พูด เล่าเหตุการณ์ บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ ให้เหตุผล ทำนายเหตุการณ์หรือได้ใช้จินตนาการ
3. ตัวกระตุ้นที่เป็นสถานการณ์หรือกิจกรรมที่ผู้เรียนได้เห็นหรือมีส่วนร่วม เช่น การเล่นเกม การอภิปราย การโต้ว่าที่ หรือกิจกรรมที่ต้องมีการแก้ปัญหา แล้วผู้เรียนต้องนำ สถานการณ์นั้น ๆ มากล่าวถึงโดยการกล่าวบรรยาย กล่าวสรุปหรือแสดงความคิดเห็น
4. ตัวกระตุ้นที่เป็นสื่อ เช่น วิดีทัศน์ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ภาพนิ่ง วิทยุ ฯลฯ ที่ นำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง หรือเป็นการแสดงที่ให้ผู้เรียนได้เข้าร่วมในสถานการณ์อย่าง สมจริง โดยอาจเป็นผู้สังเกตการณ์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

สรุปได้ว่า การทดสอบวัดทักษะการพูดมีทั้งการพูดคนเดียว การสนทนากับผู้อื่น และการอภิปรายหรือโต้ว่าที่ และมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้าง แบบประเมินที่วัดพฤติกรรมที่มีทั้งการพูดคนเดียว การสนทนากับผู้อื่นและการอภิปรายหรือโต้ว่าที่ จำนวน 4 รายการ ได้แก่ พูดบรรยายภาพ พูดบทบาทสมมติ พูดอภิปรายและพูดโต้ว่าที่

ความหมายของการประเมิน

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2549 : 21) ยังกล่าวถึง ความหมายการประเมิน คือ กระบวนการที่ก่อให้เกิดสารสนเทศ (เชิงคุณค่า) เพื่อช่วยให้ผู้มีอำนาจตัดสินใจเลือกทางเลือก อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ริคเคน (Riceken. 1972 : 47) ได้อธิบายการประเมินว่า คือ การวัดผลทั้งที่พึงปรารถนา และไม่พึงปรารถนาอันสืบเนื่องมาจากการดำเนินงานที่กำลังกระทำอยู่ เพื่อมุ่งไปสู่ เป้าประสงค์ที่ต้องการ

เวอร์เซน และแซนเนอร์ส (Werthen and Saners. 1973 : 129) ได้อธิบาย ความหมายการประเมินว่า หมายถึง กระบวนการของการวิเคราะห์และเก็บรวบรวมข้อมูล อัน เป็นการให้ประโยชน์สำหรับการตัดสินใจค่าผลผลิต วิธีการและแนวการเลือกต่าง ๆ สำหรับผู้มี

อำนาจ

ไพศาล หวังพานิช (2536 : 4 ; อ้างอิงจาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2543 :

2) กล่าวว่าการประเมิน หมายถึง กระบวนการในการตรวจสอบหรือการพิจารณาตัดสิน คุณลักษณะของสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือของกิจกรรมใด ๆ เพื่อกำหนดคุณค่า คุณภาพ ความถูกต้องเหมาะสม โดยอาศัยเกณฑ์เป็นหลัก สรุปได้ว่า การประเมิน คือ การพิจารณาหรือกำหนดคุณค่าสิ่งต่าง ๆ ตามเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่ง

ศิริชัย กาญจนวาสี (2544 : 19) กล่าวว่า ความหมายของการประเมินได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เริ่มต้นจากความเข้าใจที่ว่า การประเมินเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับการวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (Measurement-oriented) การประเมินเป็นกระบวนการศึกษาสิ่งต่าง ๆ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัย (Research-oriented) การประเมินเป็นการตรวจสอบการบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ (Objectives-oriented) การประเมินเป็นการช่วยเสนอสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจ (Decision-oriented) การประเมินเป็นการสนองสารสนเทศแก่ผู้เกี่ยวข้องทั้งหลาย ด้วยการบรรยายอย่างลุ่มลึก (Description-oriented) และการประเมินเป็นการตัดสินคุณค่าของสิ่งที่มุ่งประเมิน (Judgment-oriented)

สรุปความหมายของการประเมิน คือ การตัดสินคุณค่า คุณลักษณะของกิจกรรมใด กิจกรรมหนึ่งเพื่อกำหนดคุณค่า คุณภาพและความถูกต้องเหมาะสมของการประเมิน โดยอาศัยเกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

อังฉรา วงศ์โสธร (2538 : 248-249) ได้กำหนดเกณฑ์การให้ระดับคะแนน

ความสามารถในการพูดไว้ 7 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ไม่มีความรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สำเนียงพูดเป็นสำเนียงแบบไทย ล้วน สามารถที่จะพูดบางข้อความ หรือบางคำได้ในวงจำกัด เช่น พูด Good morning, Good bye ได้ โดยที่เจ้าของภาษาผู้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาของคนต่างชาติพอฟังเข้าใจได้บ้างและการใช้ภาษาอังกฤษสั้น นี้จำเป็นต้องใช้ท่าทาง มือไม้ประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

ระดับที่ 2 มีความสามารถอ่านออกเสียงได้ พอที่จะพูดภาษาอังกฤษได้ โดยอาศัยการท่องจำเพื่อบอกความต้องการของตน โดยแทบไม่มีการเปลี่ยนคำที่ท่องจำไว้ ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายหรือสร้างสรรค์ได้ มีการพูดติดตะกุกตะกัก มีที่ผิดไวยากรณ์ และการออกเสียงบ่อยครั้ง ต้องพูดไปแก้ไขไป และเมื่อมีผู้มาพูดด้วยจะมีการตอบที่ซ้ำมาก ผู้ที่พูด

ด้วยต้องคอยพยายามช่วยให้พูดต่อไปได้

ระดับที่ 3 สามารถพูดเรื่องทั่ว ๆ ไปได้โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์สร้างประโยคง่าย ๆ เจ้าของภาษาพอฟังเข้าใจได้ ยังมีการใช้ไวยากรณ์ผิด ๆ และเสียงที่ใช้ก็ยังไม่แข็งแรงอยู่ มีการพูดซ้ำ ๆ อย่างไม่แน่ใจและเมื่อตอบคำถามต้องใช้เวลาคิดก่อน เพื่อไม่ให้พูดผิด ๆ จนเกินไป ผู้ฟังมีความลำบากในการฟังให้เข้าใจได้

ระดับที่ 4 สามารถที่จะพูดสื่อความหมาย โดยให้ผู้ฟังเกิดความสับสนไม่เข้าใจน้อยมาก สามารถเล่าเรื่องราวที่ต่อเนื่องตามลำดับเหตุการณ์ได้ เช่น เล่าประวัติคนได้ แต่ยังไม่สามารถพูดต่อเนื่องเพื่อการแสดงเหตุผลโต้แย้ง และมักนั่งเฉยไม่พูดขณะที่เจ้าของภาษาอภิปรายกัน ยกเว้นเมื่อมีผู้พูดด้วยแบบตัวต่อตัว และมักขอใช้ภาษาไทยถ้าเป็นไปได้ การพูดมีที่ผิดไวยากรณ์น้อยลงแต่ยังคงมีการใช้สำนวนและลีลาภาษาผิด ๆ สำเนียงพูดยังคงสำเนียงไทยอยู่มาก และเมื่อพูดยังมีที่ผิดเพราะนึกศัพท์ไม่ออก มีความคล่องในการพูดและการโต้ตอบที่จะทำให้ผู้ฟังไม่ลำบากที่จะสนทนาด้วย และยังต้องการให้ผู้ที่ตนพูดด้วยช่วยเป็นตอน ๆ เมื่อพูดติดขัด

ระดับที่ 5 สามารถพูดสื่อความหมายได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ ถึงแม้จะขาดความคล่องเหมือนเจ้าของภาษาเมื่อพูดเรื่องซับซ้อนสักสิ่งและยังต้องคิดก่อนพูด หรือหยุดที่พูดไว้เพื่อการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้พูดได้ ใจความดีกว่าเดิมมีการใช้ไวยากรณ์ผิดน้อยมาก ที่ผิดมักจะเป็นสำนวนหรือวิธีการพูดมากกว่า ผู้ที่สนทนาด้วยมักต้องซักถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความที่กระชับขึ้น

ระดับที่ 6 มีความสามารถที่จะพูดสื่อความหมายในทุกสถานการณ์ด้วยความคล่องแคล่วชัดเจนสามารถพูดโต้แย้ง พูดเน้น และพูดขยายความ ฯลฯ โดยเลือกเรื่องที่จะพูดได้ ทุกขณะ ผู้ที่ฟังก็ฟังด้วยความเข้าใจและไม่ต้องช่วยผู้พูดในการใช้ภาษาระดับนี้ผู้พูดมีที่ผิดไวยากรณ์ ใช้ศัพท์ผิดหรือใช้น้ำเสียงแบบไทย ๆ และสำนวนที่ผิดเพราะอิทธิพลภาษาไทยน้อยมากจนแทบสังเกตไม่ได้

ระดับที่ 7 พูดคล่องและชัดเหมือนเจ้าของภาษา มีความสามารถใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ และในสถานการณ์ต่าง ๆ เหมือนเจ้าของภาษาพูดทุกอย่าง ความสามารถระดับนี้ มักจะเป็นของผู้ที่ได้เคยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมานานปี

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 80)

1. การออกเสียงที่ชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้อง และเหมาะสมกับการแสดงออก

ทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่

3. ศัพท์ จำนวนที่ใช้ว่าเหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่

4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่

5. ใจความสำคัญของการพูด

6. รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล

7. การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายการพูด

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่

เหมาะสม เช่น วิธีสอดแทรกคำพูดของผู้อื่น การนำเข้าสู่การพูดของตนเองอย่างราบรื่นไม่ห้วน และไม่ใช่การขัดคออย่างสุภาพ กลวิธีขึ้นต้นและลงท้ายการพูดที่เหมาะสม

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538 : 80 ; อ้างอิงจาก Knight, 1992 : 29-296) กำหนดไว้ดังนี้

1. ไวยากรณ์

1.1 ขอบเขต

1.2 ความถูกต้อง

2. คำศัพท์

2.1 ขอบเขต

2.2 ความถูกต้อง

3. การออกเสียง

3.1 เสียงคำเดี่ยว

3.2 การลงเสียงหนักเบาและจังหวะพูด

3.3 การใช้เสียงสูงต่ำในประโยค

3.4 การเชื่อมเสียง/ การลงเสียง/การผสมเสียง

4. ความคล่อง

4.1 ความเร็วของการพูด

4.2 การติดขัด ถึงระหว่างพูด

4.3 การติดขัด ถึงก่อนพูด

5. ทักษะในการสนทนา

5.1 การสานเรื่องตามหัวข้อที่พูด

5.2 การให้ผู้ฟังได้เริ่มพูดหรือการให้ตนเองได้มีโอกาสพูดนอกประเด็น

5.3 ความสอดคล้องสัมพันธ์กันของคำพูดของคนและผู้สัมภาษณ์

5.4 การดำเนินการสนทนาให้ต่อเนื่อง การขยายความให้ชัดเจน การปรับปรุงแก้ไข การทบทวน

5.5 ตรวจสอบ การหยุด การใช้คำเสริม ฯลฯ

6. ทักษะการใช้ภาษาทางสังคม

6.1 จำแนกทำเนียบและลีลาทางภาษา เช่น จำแนกการพูดแบบเป็นทางการ ออกจากการพูดแบบเป็นกันเอง หรือแบบรอมชอม

6.2 การกล่าวพาดพิงทางวัฒนธรรม

7. อวัจนภาษา

7.1 การสบตาและการใช้ท่วงที

7.2 ท่าทางและสีหน้า

8. เนื้อหาการพูด

8.1 ความสอดคล้องเชื่อมโยงของข้อคิด

8.2 ความเกี่ยวข้องกับประเด็น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 68-70) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการให้คะแนนการพูดของผู้เรียน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว

1.1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสนทนากันได้

1.2 พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้น ๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่

ประจำ

1.3 มีความลึงเลบ่อย และพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์

1.4 มีความลึงเลในการพูดบางครั้งบางครา มีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูด

ประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ

1.5 พูดได้อย่างสบายและราบรื่น แต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อพิจารณาจาก

ความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด

1.6 พูดได้ทุกหัวข้อเรื่องอย่างสบายและราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย

2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อย ๆ หรือคำเดียว ๆ

2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำหรือบางวลี

2.4 เข้าใจเอกัตถประโยค (Simple sentences) ที่สั้น ๆ

2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่

2.6 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดทั้งหมด

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร

3.1 ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย

3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก

3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง

3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร

3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก

3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด

4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร

4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูด ไม่ถูกต้องเลย

4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตาม โครงสร้างน้อยมาก

4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้าน โครงสร้างทางภาษาอยู่มาก

4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้าน โครงสร้างทางภาษาอยู่มาก

4.5 คำพูดถูกต้องเป็นส่วนมากและมีปัญหาด้าน โครงสร้างน้อยมาก

4.6 คำพูดถูกต้องทั้งหมด

5. สำเนียง

5.1 ออกเสียงผิด ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง

5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิดที่ทำให้เข้าใจยากต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ

5.3 สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิดบางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้าน ไวยากรณ์และคำศัพท์

5.4 สำเนียงยังเป็น ไทยอยู่บ้าง และออกเสียงผิดบางครั้งแต่ก็ยังสามารถเข้าใจได้

5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

5.6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงไทยเลย

6. ความพยายามในการสื่อสาร

- 6.1 ผู้เรียนหยุดเงียบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ
- 6.2 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก แต่ยังคงขาดความกระตือรือร้น
- 6.3 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังคงแสดงความไม่สนใจ
- 6.4 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางหรือสีหน้า
- 6.5 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารอย่างแท้จริง และรู้จักใช้ท่าทางช่วย
- 6.6 ผู้เรียนพยายามพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทางเพื่อ

การแสดงออก

กลุ่มส่งเสริมการเรียนรู้การสอนและประเมินผล (2548 : 40) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. ความถูกต้อง

- 1.1 ออกเสียงคำ ประโยค ไม่ถูกต้อง ทำให้สื่อสารไม่ได้
- 1.2 ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ ไม่มีเสียง

เน้นหนักในคำและประโยค

1.3 ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักในคำและประโยคเป็นส่วนใหญ่

1.4 ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักในคำและประโยคอย่างสมบูรณ์

2. ความคล่องแคล่ว

- 2.1 พูดได้บางคำ สื่อความหมายไม่ได้
- 2.2 พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ไม่ชัดเจน
- 2.3 พูดตะกุกตะกักบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้
- 2.4 พูดต่อเนื่องไม่ติดขัด พูดชัดเจนให้สื่อสารได้

3. การแสดงท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด

- 3.1 พูดได้น้อยมาก
- 3.2 พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็นธรรมชาติ ไม่มีท่าทางประกอบ
- 3.3 พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบรรยาย แต่มีท่าทางประกอบไม่

เหมาะสม

- 3.4 แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบรรยาย

สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2545 : 75-76) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการวัด และประเมินผลทักษะการพูด (Speaking skill) ดังนี้

1. ประเด็นในการประเมิน มี 5 ประเด็น คือ

- 1.1 การใช้ภาษา
- 1.2 เนื้อหาสาระ
- 1.3 การเรียบเรียงเนื้อเรื่อง
- 1.4 ความคล่องตัว
- 1.5 กริยาท่าทาง

2. ระดับชั้นความสามารถในการพูด แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

2.1 ระดับกลไก

- 2.1.1 สามารถออกเสียงคำถามจากแถบเสียงได้
- 2.1.2 สามารถออกเสียงประโยคจากแถบเสียงได้
- 2.1.3 สามารถท่องชื่อ วัน เดือน ได้
- 2.1.4 สามารถนับจำนวนเลขได้

2.2 ระดับความรู้ สามารถตอบคำถามจากภาพที่กำหนดให้ได้

2.3 ระดับถ่ายโอน

- 2.3.1 สามารถเปลี่ยนประโยคให้มีความหมายเหมือนกัน โดยใช้คำที่

กำหนดให้ เปลี่ยนส่วนอื่น ตามที่กำหนด

- 2.3.2 สามารถตอบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด

2.4 ระดับสื่อสาร

- 2.4.1 สามารถบรรยายภาพเดี่ยวได้
- 2.4.2 สามารถบอกทิศทางจากแผนที่ได้
- 2.4.3 สามารถบรรยายภาพพูดได้

2.5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

- 2.5.1 สามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากเรื่องราวที่กำหนดให้

ได้

- 2.5.2 สามารถแสดงความคิดเห็นจากภาพที่กำหนดให้

คณะอนุกรรมการพัฒนาคุณภาพวิชาการ (2546 : 250) แบ่งลักษณะการทดสอบการพูด ไว้เป็น 2 ลักษณะดังนี้

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1.1 การให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ แต่นักเรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน

1.2 การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด อาจใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่เรียน หรือในบางครั้งอาจเขียนก็ได้

1.3 การสอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการทดสอบแบบ โคลซ (Cloze)

1.4 การเล่าเรื่อง (Narrative task) เล่าเรื่องให้ฟังแล้วให้ไปเล่าต่อให้เพื่อนฟัง แล้วบันทึกเทปไว้

1.5 ให้พูดตามสถานการณ์สมมุติโดยใช้ภาษาตามหน้าที่ (Function) ที่เหมาะสม

2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง เช่น

2.1 ให้บรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่

2.2 ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ

2.3 ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ควรให้หลาย ๆ หัวข้อ

2.4 ให้บรรยายสิ่งของ บุคคล ฯลฯ

2.5 ให้พูดเพื่อสนับสนุนความคิดของตนเอง ได้แย้ง ปฏิเสธ พูดหักล้างข้อโต้แย้ง

2.6 สนทนา และสัมภาษณ์ เนื้อหาในการสัมภาษณ์ ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน

2.7 ให้พุดนำเสนอข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ เช่น บทความ ภาพ วิทยุทัศน์

2.8 ให้พุดสรุปจากเอกสาร

2.9 ให้พุดเชิงวิเคราะห์ โดยนำเสนอหน้าชั้น

เกณฑ์การประเมิน (Scoring rubrics)

ในการประเมินรูปแบบใหม่ ผู้ประเมินควรจะกำหนดเกณฑ์ในการประเมิน และนักเรียนควรจะได้ทราบก่อนลงมือทำงานเกณฑ์การประเมินนี้ จะระบุคุณภาพที่ต้องการให้นักเรียนกระทำ แต่ละคะแนนบน Rubrics ซึ่งสอดคล้องกับตัวอย่างการตอบสนองนั้น ๆ ดังนั้นการกำหนดเกณฑ์ การให้คะแนนนั้น จะทำให้นักเรียนได้รู้ว่าครูต้องการอะไร และเขาจะต้องทำอย่างไร เพื่อที่จะให้ ผลงานของเขาได้คะแนนในระดับที่ต้องการ Rubrics เป็นแนวทางการให้

คะแนน (Scoring guideline) ที่เกิดจากการรวมกันระหว่าง เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring criteria) กับ มาตรฐานประมาณค่าหรือระดับคะแนน (Rating scale) โดย Rubrics เป็นแนวทางการให้คะแนน ที่ระบุถึงความแตกต่างของผลงาน หรือประสิทธิภาพ (Proficiency) ของงาน (Mc Millan, 2001 : 221-222)

1. ลักษณะของ Rubrics ที่ดีเป็นชุดคะแนนที่ใช้เป็นแนวทางสำหรับการประเมินผลงานของผู้เรียนลักษณะที่ดีของ Rubrics มีดังนี้ (Wiggins, 1998 : 184)

- 1.1 มีความเกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมาย หรือ เป้าหมายทั่วไป (General goals) กล่าวคือ เกี่ยวข้องกับงานที่ทำ
- 1.2 จำแนกการปฏิบัติได้อย่างเที่ยงตรง (Performances validly)
- 1.3 ในแต่ละ Rubric จะไม่มีการรวมเกณฑ์การให้คะแนน
- 1.4 วิเคราะห์งาน ได้อย่างละเอียดภาษาที่ใช้อธิบายคุณลักษณะงาน จำแนกคุณภาพของงาน ได้ถูกต้อง
- 1.5 สามารถตัดสินงาน ได้ถูกต้อง
- 1.6 อธิบายอย่างชัดเจนในแต่ละระดับของคะแนน และ มีความแม่นยำในการให้คะแนนในตัวของมันเอง
- 1.7 ตัดสินให้คะแนนจากผลงานที่ปฏิบัติ มากกว่ากระบวนการ

รูปแบบเนื้อหา หรือ ความตั้งใจในการทำงาน

นอกจากนี้ Wiggins (Wiggins, 1998 : 184-185) ได้นำเสนอคุณลักษณะของ Rubrics ว่าต้องมีลักษณะ ดังนี้

1. คะแนนต้องมีลักษณะต่อเนื่อง (Continuous) กล่าวคือ ให้คะแนนเป็นจำนวนเต็ม เช่น ให้คะแนน เป็น 5 4 3 2 และ 1 คะแนนแต่ละคะแนน มีความห่างเท่ากัน
2. มีความสอดคล้องกัน (Parallel) คะแนนแต่ละระดับแสดงถึงความลดหลั่นของคุณภาพงาน
3. มีความเกี่ยวเนื่องกัน (Coherent) ในแต่ละระดับของการให้คะแนน
4. น้ำหนักการให้คะแนนในแต่ละระดับมีความเหมาะสม (Aptly weighted) มีเหตุผล (not arbitrary) น้ำหนักของคะแนนในแต่ละระดับสามารถอ้างอิง ไปยังระดับอื่น ๆ ได้

5. มีความเที่ยงตรง (Valid) คะแนนในแต่ละระดับ แสดงถึงคุณภาพของการปฏิบัติ เป็นสิ่งสะท้อนถึงคุณภาพของงาน ไม่ได้เน้นถึงปริมาณ แต่เป็นเกณฑ์ตามสภาพจริง (Authentic criteria)

6. เชื่อถือได้ (Reliable) กล่าวคือ มีความคงเส้นคงวาในการให้คะแนน ถึงแม้ใครจะเป็นผู้ประเมิน และ จะประเมินในช่วงเวลาใดก็ตาม

2. การสร้างเกณฑ์การประเมิน (Developing rubrics)

ในการสร้างเกณฑ์ในการประเมินหรือแนวทางในการให้คะแนนนั้น ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะจะทำให้การประเมินครอบคลุม พร้อมทั้งการให้คะแนนมีความยุติธรรม การสร้างเกณฑ์การประเมินมีดังนี้ (Mc Millan, 2001 : 224 - 228)

2.1 ต้องแน่ใจว่าเกณฑ์การให้คะแนน ได้เน้นประเด็นที่สำคัญของงาน (Be sure the criteria focus on important aspects of the performance)

2.2 มีความสอดคล้องระหว่างระดับคะแนน กับ จุดมุ่งหมายของการประเมิน (Match the type of rating with the purpose of assessment) ถ้าจุดมุ่งหมายของการประเมินกว้างและต้องใช้การตัดสินทุก ๆ ส่วนของชิ้นงาน ควรจะใช้การประเมินแบบภาพรวม (Holistic Scale) แต่ถ้าการประเมินต้องการสะท้อนกลับให้เห็น ความแตกต่างของประเด็นต่าง ๆ ของงาน ควรใช้การประเมินแบบแยกเป็นรายด้าน (Analytical approach)

2.3 ข้อความที่ใช้อธิบายในแต่ละระดับคะแนน ต้องเป็นข้อความที่สามารถประเมินหรือสังเกตได้ (The descriptions of the criteria should be directly observable)

2.4 ควรให้นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้เชี่ยวชาญ ได้ร่วมกันสร้างเกณฑ์ (The criteria should be written so that students, parents, and others understand them) การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมสร้างเกณฑ์ การปฏิบัติงานนั้น ๆ จะเป็นการกระตุ้นนักเรียนให้สนใจที่จะทำงาน และจะทำให้นักเรียนนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานนั้น ๆ

2.5 คุณลักษณะ หรือ สิ่งที่จะวัดควรนิยามให้ชัดเจน (The characteristics and traits used in the scale should be clearly and specifically defined)

2.6 แสดงขั้นตอน หรือ ลำดับขั้น ที่เหมาะสมของคะแนนในแต่ละระดับ เพื่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด (Take an appropriate to minimize scoring error) เช่น หลีกเลี่ยงการให้คะแนนที่สูงเกินไป (Generosity error) การให้คะแนนต่ำเกินไป (Severity error) การให้คะแนนส่วนใหญ่อยู่ตรงกลาง (Central tendency error) และการให้คะแนนที่เกิดจากความพึงพอใจเป็นการส่วนตัวของครูที่มีต่อนักเรียนคนนั้น ๆ (Halo effect)

2.7 ระบบของการให้คะแนน ต้องมีความเป็นไปได้ (The scoring system needs to be feasible) กล่าวคือ การให้คะแนนนิยามแบ่งระดับคะแนนเป็น 3 - 8 ระดับ ดังนั้น ในแต่ละระดับคะแนนต้องมีความชัดเจน และแยกจากกันได้

3. การกำหนดเกณฑ์การประเมิน (Designing rubrics)

การกำหนดเกณฑ์การประเมินที่ดี ต้องเหมาะสมกับงาน และมีเหตุผลของระดับก่อนหลังของคะแนน (Chronology) นักเรียนสามารถประเมินด้วยตนเองได้ จากเกณฑ์ที่ครูสร้างขึ้น เกณฑ์ในการประเมิน โดยทั่วไปมี 2 แบบ คือ

3.1 การกำหนดเกณฑ์โดยภาพรวม (Holistic) โดยการอธิบายลักษณะคุณภาพของงาน โดยจะมีคำอธิบายลักษณะของงานในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน เกณฑ์การประเมินในภาพรวมนี้เหมาะที่จะใช้ในการประเมินทักษะการเขียน สามารถที่จะตรวจสอบความต่อเนื่อง ความคิดสร้างสรรค์ และความสละสลวยของภาษาที่เขียนได้ (บุญเรียง ขจรศิลป์. 2539 : 61 - 60)

3.2 การกำหนดเกณฑ์โดยแยกเป็นด้าน ๆ (Trait - analytic) เป็นการให้คะแนนเป็นส่วน ๆ โดยระบุรายละเอียดออกเป็นด้าน ๆ และแต่ละด้านมีคุณภาพอย่างไร เช่น การประเมินการเขียน จะแบ่งเป็นด้าน จำนวนภาษา ความคิดสร้างสรรค์ การเขียนถูกหลักไวยากรณ์ หรือ การประเมินทางด้านวิทยาศาสตร์ อาจจะพิจารณาด้านความถูกต้องในการคำนวณ และวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

4. การกำหนดระดับคะแนนใน Rubrics การกำหนดระดับคะแนนใน rubrics ส่วนใหญ่จะมีตั้งแต่ 3 - 8 ระดับ ขึ้นอยู่กับลักษณะของงาน และความต้องการของครูว่าจะพิจารณางานละเอียดมากน้อยเพียงใด การให้ระดับคะแนน 3 ระดับ คือ สูง - ปานกลาง - ต่ำ เป็นการง่ายในการอธิบายคุณลักษณะ และง่ายต่อการตัดสินใจ แต่บางคนชอบใช้ 4 ระดับ เพราะสัมพันธ์กับการให้ grade คือ 1, 2, 3 และ 4 จะเลือกใช้อย่างไร ขึ้นอยู่กับความต้องการของครูและนักเรียนที่จะตกลงร่วมกัน ในการกำหนดระดับคะแนน เมื่อครูและนักเรียนมีความเข้าใจ และมีทักษะแล้วค่อยเพิ่มเป็น 5 หรือ 6 ระดับได้

5. การเขียน Rubrics ในการเขียน Rubrics จะเป็นแบบการประเมินภาพรวม หรือ ประเมินแยกเป็นด้าน ๆ ขึ้นอยู่กับความถนัดของครู โดยให้ยึดตามแนวทางคุณลักษณะที่ดีของ Rubrics ดังที่กล่าวมาแล้ว เทคนิคการเขียน Rubrics อาจจะเริ่มจากด้านที่ดีที่สุด กับ ด้านที่แย่ที่สุด ให้ตรงข้ามกันก่อน เพื่อง่ายต่อการเขียนในระดับอื่น ๆ หรือ อาจจะเขียนด้านดีที่สุดก่อน (เขียนเหมือนกับแบบประเมินภาพรวม) แล้วระบุด้านลบ หรือ ด้าน ไม่ดี ในระดับคะแนนที่ต่ำลง

มา หรือ อาจจะเขียนด้านแย่ที่สุดก่อน เป็นด้านลบทั้งหมด ซึ่งเป็นคะแนนต่ำสุด แล้วในระดับคะแนนที่สูงขึ้น ให้เพิ่มด้านบวกหรือด้านดี ไปเรื่อย ๆ ในที่นี้ผู้เขียนขอเสนอแนวทางการเขียน Rubrics ดังนี้

5.1 การเขียนแบบประเมินภาพรวม ให้อธิบายคุณลักษณะของงานในแต่ละระดับ โดยต้องให้ครอบคลุมคุณภาพในระดับนั้น แต่ต้องไม่ใช่สิ่งเพื่อฟัน เกินความเป็นจริง จนนักเรียนไม่สามารถที่จะปฏิบัติได้ เช่น

5.2 การเขียนแบบแยกเป็นด้าน ๆ การให้คะแนนแบบนี้จะดีกว่าแบบประเมินภาพรวม เพราะมีความเป็นปรนัยในการให้คะแนนมากขึ้น และในการตัดสินใจให้คะแนน ผู้ประเมินสามารถตัดสินใจได้ง่ายขึ้น โดยเทียบงานกับเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละระดับ ในแต่ละประเด็น มีขั้นตอนในการเขียนดังนี้

5.2.1 กำหนดเนื้อหาหรือลักษณะต่าง ๆ ของงานนั้น ๆ ที่จะประเมิน และระดับหรือคะแนนในแต่ละด้าน

5.2.2 กำหนดรายละเอียดของงานในแต่ละด้าน พร้อมทั้งระดับคะแนนเนื้อหา ดังตัวอย่าง การกำหนดเกณฑ์ เรื่อง การพูดภาษาอังกฤษ

การประเมินการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งครูผู้สอนต้องแยกประเด็นที่ประเมินออกเป็นด้าน ๆ เช่น สำเนียงการออกเสียง ความถูกต้องของไวยากรณ์ ศัพท์สำนวน ความคล่องแคล่วในการพูด เป็นต้น กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544: 73 - 74) เกณฑ์การให้คะแนนด้านสำเนียงการออกเสียง

- 0 คะแนน ออกเสียงผิดทั้งหมด
- 1 คะแนน ออกเสียงผิดบ่อยมาก
- 2 คะแนน มีสำเนียงภาษาแม่ปะปน
- 3 คะแนน มีสำเนียงภาษาแม่ปะปน และ มีการออกเสียงผิด

บางครั้ง

- 4 คะแนน ออกเสียงได้ถูกต้องเกือบทั้งหมด
- 5 คะแนน ออกเสียงได้เช่นเดียวกับเจ้าของภาษาและไม่มีสำเนียงภาษาแม่ปะปนเลยเกณฑ์การให้คะแนนด้านความถูกต้องตามหลัก

ไวยากรณ์

- 0 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ผิดทั้งหมด
- 1 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ผิดมาก ทำให้ประโยคมีความหมาย

คิดเพี้ยนไป

2 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ผิดบาง ทำให้ประโยคมีความหมาย

คิดเพี้ยนไปบ้าง

3 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ผิดหลายข้อ แต่ไม่ได้ทำให้ความหมาย

ของประโยค คิดเพี้ยนไป

4 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ผิดหลายข้อเล็กน้อย ไม่ทำให้

ความหมายของประโยคคิดเพี้ยน

5 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องทั้งหมด

6. แนวทางการกำหนดเกณฑ์การประเมิน (Rubrics) แนวทางการกำหนดเกณฑ์การประเมิน มีดังนี้

ระดับ 5 ขั้นดีเยี่ยม ผลงานดีเด่น มีความคิดสร้างสรรค์ใหม่ สมควรเป็น

ตัวอย่าง

ระดับ 4 ขั้นดี ผลงานดี มีความสมบูรณ์แน่นอน แสดงถึงการใช้ทักษะ

ในการปฏิบัติ

ระดับ 3 ขั้นผ่าน ผลงานอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ยอมรับได้ มีจุดแข็ง

มากกว่าจุดอ่อน

ระดับ 2 ขั้นต้องปรับปรุง ผลงานโดยทั่วไปไม่สมบูรณ์ มีจุดอ่อนมากกว่า

จุดแข็ง

ระดับ 1 ขั้นเริ่มต้น ผลงานยังไม่สำเร็จสมบูรณ์ มีข้อบกพร่องมาก ยังไม่

เข้าประเด็น

7. ขั้นตอนในการสร้างเกณฑ์ในการประเมิน (Rubrics) ขั้นตอนในการสร้างเกณฑ์ในการประเมิน มี 12 ขั้นตอน ดังนี้

7.1 กำหนดกิจกรรม/งานที่จะประเมิน

7.2 กำหนดองค์ประกอบของเกณฑ์การประเมิน

7.3 นิยามปฏิบัติการให้สอดคล้องกับงานนั้น ๆ

7.4 กำหนดจำนวนระดับของเกณฑ์

7.5 พิจารณาเกณฑ์ผ่านและไม่ผ่านพร้อมคำอธิบาย

7.6 เขียนคำอธิบายในแต่ละระดับ

7.7 ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ

- 7.8 ปรับปรุงแก้ไขจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
- 7.9 ทดลองใช้เกณฑ์ตรวจสอบผลงาน
- 7.10 หาคุณภาพของเกณฑ์
- 7.11 ปรับปรุงเกณฑ์ที่ไม่ได้มาตรฐาน
- 7.12 จัดพิมพ์เกณฑ์การประเมินเป็นรูปเล่ม พร้อมคู่มือการใช้

จากที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การสร้างเกณฑ์การให้คะแนน ต้องคำนึงถึงงานที่ทำให้ต้องมีความสำคัญ มีความสอดคล้องระหว่างคะแนนกับจุดมุ่งหมายการประเมิน เกณฑ์ที่สร้างต้องเป็นรูปธรรม มีความชัดเจน เหมาะสมกับระดับชั้น และควรให้นักเรียนและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการสร้างเกณฑ์การประเมินด้วย จากเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักวิชาการ ผู้วิจัยได้นำเอาเกณฑ์การประเมินดังกล่าวมาใช้ คือ การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียงระดับคำศัพท์ ด้านคำศัพท์ ด้านการออกเสียงระดับประโยค ด้านไวยากรณ์ ด้านความคล่องแคล่วในการพูด และด้านการสื่อความหมาย

การประเมินตามสภาพจริง (Authentic assessment)

การประเมินตามสภาพจริงผู้ประเมินต้องการให้ผลการวัดที่ได้ตรงกับศักยภาพหรือคุณลักษณะที่แท้จริง แบบประเมินที่สร้างขึ้นเป็นแบบประเมินที่วัดพฤติกรรมการพูดที่เน้นการปฏิบัติจริงจึงมีลักษณะเป็นการประเมินตามสภาพจริง

ความหมายการประเมินตามสภาพจริง

สุวิมล ว่องวานิช (2546 : 13) กล่าวว่า การประเมินตามสภาพจริง เป็นกระบวนการตัดสินความรู้ความสามารถและทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนในสภาพที่สอดคล้องกับชีวิตจริง โดยใช้เรื่องราว เหตุการณ์ สภาพจริงหรือคล้ายจริงที่ประสบในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนตอบสนองโดยการแสดงออก ลงมือกระทำ หรือผลิต จากกระบวนการทำงานตามที่คาดหวังและผลผลิตที่มีคุณภาพ จะเป็นการสะท้อนภาพเพื่อลงข้อสรุปถึงความรู้ ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนว่ามีมากน้อยเพียงใด น่าพอใจหรือไม่ อยู่ในระดับความสำเร็จใด

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545 : 20) ได้กล่าวว่า การประเมินสภาพจริงเป็นการประเมินจากการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยงานหรือกิจกรรมที่มอบหมายให้ผู้ปฏิบัติ จะเป็นงานหรือสถานการณ์ที่เป็นจริง (Real life) หรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง

จึงเป็นงานที่มีสถานการณ์ซับซ้อน (Complexity) และเป็นองค์รวม (Holistic) มากกว่างานปฏิบัติ ในกิจกรรมการเรียนรู้ทั่วไป

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2540 : 175) กล่าวว่า การประเมินสภาพจริง เป็นการประเมินการกระทำ การแสดงออกหลาย ๆ ด้าน ของนักเรียนตามสภาพความเป็นจริงทั้งในและนอกห้องเรียน มีลักษณะเป็นการประเมินแบบไม่เป็นทางการ การทำงานของผู้เรียน ความสามารถในการแก้ไขปัญหาและการแสดงออก โดยเน้น ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบและเป็นผู้ผลิตความรู้ ได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติจริงหรือคล้ายจริง ได้แสดงออก อย่างเต็มความสามารถ

สรุป การประเมินสภาพจริง เป็นการประเมินจากการวัด โดยให้ผู้เรียนลงมือ ปฏิบัติจริงในสถานการณ์จริง

แนวคิดและหลักการของการประเมินผลตามสภาพจริง

ผู้เชี่ยวชาญในด้านทฤษฎีวัดและประเมินผลกล่าวถึงแนวคิดและหลักการประเมิน ตามสภาพที่แท้จริงไว้หลายท่าน ที่สำคัญมีดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542 : 183) กล่าวว่าไว้ว่า

1. การประเมินตามสภาพจริง ไม่เน้นการประเมินทักษะพื้นฐาน (Skill Assessment) แต่เน้นการประเมินทักษะการคิดที่ซับซ้อน (Complex thinking skill) ในการทำงาน ความร่วมมือ ในการแก้ปัญหา และการประเมินตนเองทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน

2. การประเมินตามสภาพจริง เป็นการวัดและประเมินความก้าวหน้าของ นักเรียน

3. การประเมินตามสภาพจริง เป็นการสะท้อนให้เห็นการสังเกตสภาพงาน ปัจจุบัน (Current Work) ของนักเรียน และสิ่งที่นักเรียน ได้ปฏิบัติจริง

4. การประเมินตามสภาพจริง เป็นการผูกติดนักเรียนกับงานที่เป็นจริง โดย พิจารณาจากงานหลาย ๆ ชิ้น

5. ผู้ประเมินควรมีหลาย ๆ คน โดยมีการประชุมระหว่างกลุ่มผู้ประเมินเพื่อ แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน

6. การประเมินต้องดำเนินการไปพร้อมกับการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

7. นำการประเมินตนเองมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินตามสภาพที่

แท้จริง

8. การประเมินตามสภาพจริง ควรมีการประเมินทั้ง 2 ลักษณะ คือ การประเมินที่เน้นการปฏิบัติจริง และการประเมินจากแฟ้มสะสมงาน

อนุวัติ คุณแก้ว (2548 : 113) กล่าวถึงหลักการของการประเมินผลจากสภาพจริงไว้ดังนี้

1. เป็นการประเมินความก้าวหน้า และการแสดงออกของนักเรียนแต่ละคนบนรากฐานของทฤษฎีทางพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เครื่องมือการประเมินที่หลากหลาย

2. การประเมินตามสภาพจริง จะต้องมียุทธศาสตร์และการเรียนรู้อย่างหลากหลาย

3. หลักสูตรสถานศึกษา ต้องให้ความสำคัญต่อการประเมินตามสภาพจริง คือ หลักสูตรต้องพัฒนามาจากบริบทที่มีรากฐานทางวัฒนธรรมที่นักเรียนอาศัยอยู่ และที่ต้องเรียนรู้ให้ทันกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก

4. การเรียน การสอน การประเมินผล จะต้องหลอมรวมกันและการประเมินต้องประเมินต่อเนื่องตลอดเวลาที่ทำการเรียนการสอน โดยผู้เรียนมีส่วนร่วม

5. การเรียน การสอน การประเมิน เน้นสภาพที่สอดคล้อง หรือ ใกล้เคียงกับธรรมชาติความเป็นจริงของการดำเนินชีวิต และควรเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้คิดงานด้วยตนเอง

6. การเรียนการสอนจะต้องเป็น ไปเพื่อพัฒนาศักยภาพให้เต็มที่สูงสุด ตามสภาพที่เป็นจริงของแต่ละบุคคล เติบโตตามศักยภาพของตนเอง การเรียน การสอน และการประเมินต้องเกี่ยวเนื่องกันและเน้นการปฏิบัติจริงในสภาพที่ใกล้เคียงหรือสภาพที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน เปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง

ลักษณะสำคัญของการวัดและการประเมินผลจากสภาพจริง

ลักษณะสำคัญของการวัดและการประเมินผลจากสภาพจริงมีดังนี้ (กรมวิชาการ. 2545 : 159)

1. การวัดและการประเมินผลจากสภาพจริงมีลักษณะสำคัญคือ ใช้วิธีการประเมินกระบวนการคิดที่ซับซ้อนความสามารถในการปฏิบัติงาน ศักยภาพของผู้เรียนในด้านของผู้ผลิตและกระบวนการที่ได้ผลผลิตมากกว่าที่จะประเมินว่าผู้เรียนสามารถจดจำความรู้อะไรได้บ้าง

2. เป็นการประเมินความสามารถของผู้เรียน เพื่อวินิจฉัยผู้เรียนในส่วนที่ควรส่งเสริมและส่วนที่ควรแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพตามความสามารถ ความสนใจและความต้องการของแต่ละบุคคล

3. เป็นการประเมินที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมประเมินผลงานของทั้งตนเองและของเพื่อนร่วมห้อง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักตัวเอง เชื่อมั่นตนเอง สามารถพัฒนาข้อมูลได้
4. ข้อมูลที่ประเมินได้จะต้องสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการเรียนการสอน และการวางแผนการสอนของผู้สอนว่าสามารถตอบสนองความสามารถ ความสนใจ และความ ต้องการของผู้เรียนแต่ละบุคคลได้หรือไม่
5. ประเมินความสามารถของผู้เรียนในการถ่ายโอนการเรียนรู้ไปสู่ชีวิตจริงได้
6. ประเมินด้านต่าง ๆ ด้วยวิธีที่หลากหลายในสถานการณ์ต่างๆ อย่างต่อเนื่อง

ขั้นตอนการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงมีการดำเนินงานตามขั้นตอนต่อไปนี้ (อนุวัติ คุณแก้ว. 2548 : 115 อ้างถึงใน ส.วาสนา ประมวลพจนานุกรม. 2544 : 1)

1. กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการประเมิน ต้องสอดคล้องกับสาระ มาตรฐานจุดประสงค์การเรียนรู้และสะท้อนการพัฒนาด้วน
2. กำหนดขอบเขตในการประเมิน ต้องพิจารณาเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดกับ ผู้เรียน เช่น ความรู้ ทักษะและกระบวนการ ความรู้สึก คุณลักษณะ เป็นต้น
3. กำหนดผู้ประเมิน โดยพิจารณาผู้ประเมินว่าจะมีใครบ้าง เช่น นักเรียน ประเมินตนเอง เพื่อนนักเรียน ครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น
4. เลือกใช้เทคนิคและเครื่องมือในการประเมิน ควรมีความหลากหลายและ เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ วิธีการประเมิน เช่น การทดสอบ การสังเกต การสัมภาษณ์ การบันทึก พฤติกรรม แบบสำรวจความคิดเห็น บันทึกจากผู้ที่เกี่ยวข้อง แฟ้มสะสมงาน ฯลฯ
5. กำหนดเวลาและสถานที่ที่จะประเมิน เช่น ประเมินระหว่างนักเรียนทำ กิจกรรม ระหว่างทำงานกลุ่ม / โครงการ วันใดวันหนึ่งของสัปดาห์ เวลาว่าง / พักกลางวัน ฯลฯ
6. วิเคราะห์ผลและวิธีการจัดการข้อมูลการประเมิน เป็นการนำข้อมูลจากการ ประเมินมาวิเคราะห์โดยระบุสิ่งที่วิเคราะห์ เช่น กระบวนการทำงาน เอกสารจากแฟ้มสะสมงาน ฯลฯ รวมทั้งระบุวิธีการบันทึกข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล
7. กำหนดเกณฑ์ในการประเมิน เป็นการกำหนดรายละเอียดในการให้คะแนน ผลงานว่าผู้เรียนทำอะไร ได้สำเร็จหรือว่ามีระดับความสำเร็จในระดับใด คือ มีผลงานเป็นอย่างไร การให้คะแนนอาจจะให้ในภาพรวมหรือแยกเป็นรายให้สอดคล้องกับงานและจุดประสงค์การ เรียนรู้

อาจกล่าวสรุปได้ว่าการประเมินตามสภาพจริงเป็นขั้นตอนที่ครูและนักเรียน ร่วมกันกำหนด ผลสัมฤทธิ์ที่ต้องการ โดยวิเคราะห์จากหลักสูตรกลาง หลักสูตรท้องถิ่นและความ ต้องการของนักเรียน มีแนวทางของงานที่ปฏิบัติ กำหนดกรอบและวิธีการประเมินร่วมกัน ระหว่างผู้ประเมินและผู้ถูกประเมิน ซึ่งวิธีการประเมินตามสภาพจริงจะกล่าวต่อไปนี้

เทคนิค / วิธีการที่ใช้ในการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงเป็นการกระทำ การแสดงออกหลาย ๆ ด้าน ของ นักเรียนตามสภาพความเป็นจริงทั้งในและนอกห้องเรียน มีวิธีการประเมิน โดยสังเขปดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2545 : 184-193)

1. การสังเกต เป็นวิธีการที่ดีมากวิธีหนึ่งในการเก็บข้อมูลพฤติกรรมด้านการ ใช้ความคิด การปฏิบัติงาน และ โดยเฉพาะด้านอารมณ์ ความรู้สึก และลักษณะนิสัยสามารถทำได้ ทุกเวลา ทุกสถานที่ทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียน หรือในสถานการณ์อื่นนอกโรงเรียน วิธีการ สังเกตทำได้โดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ การสังเกตโดยตั้งใจหรือมีโครงการสร้างหมายถึงครูกำหนด พฤติกรรมที่ต้องสังเกต ช่วงเวลาสังเกตและวิธีการสังเกต (เช่น สังเกตคนละ 3-5 นาทีเวียนไป เรื่อย ๆ) อีกวิธีหนึ่ง คือ การสังเกตแบบไม่ตั้งใจ หรือไม่มีโครงการสร้าง ซึ่งหมายถึงไม่มีการกำหนด รายการสังเกตไว้ล่วงหน้า ครูอาจมีกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ติดตัวไว้ตลอดเวลาเพื่อบันทึกเมื่อพบ พฤติกรรมการแสดงออกที่มีความหมาย หรือสะกดความสนใจของครู การบันทึกอาจทำได้โดย ย่อก่อน แล้วขยายความสมบูรณ์ภายหลังวิธีการสังเกตที่ดีควรใช้ทั้งสองวิธี เพราะการสังเกต โดย ตั้งใจ อาจทำให้ละเลยมองข้ามพฤติกรรมที่น่าสนใจแต่ไม่มีในรายการที่กำหนด ส่วนการสังเกต โดยไม่ตั้งใจอาจทำให้ครูขาดความชัดเจนว่าพฤติกรรมใด การแสดงออกใด ที่ควรแก่การสนใจ และบันทึกไว้ เป็นต้น ข้อเตือนใจสำหรับการใช้วิธีสังเกต คือ ต้องสังเกตหลาย ๆ ครั้งในหลาย ๆ สถานการณ์ (การเรียน การทำงานตามลำพัง การทำงานกลุ่ม การเล่น การเข้าสังคมกับเพื่อน การ วางตัว ฯลฯ) เมื่อมีเวลาผ่านไประยะหนึ่ง ๆ (2-3 สัปดาห์) จึงนำข้อมูลเหล่านี้มาเพื่อพิจารณาสัก ครั้งหนึ่งเครื่องมืออื่น ๆ ที่ใช้ประกอบการสังเกต ได้แก่ แบบตรวจสอบรายการ แบบมาตราส่วน ประมาณค่า แบบบันทึกกระเบื้องกลม เป็นต้น

สรุปการประเมินตามสภาพจริง เป็นการประเมินที่เน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติ ถ้า สามารถปฏิบัติได้ในสถานการณ์จริงจะดีมาก แต่ถ้าไม่ได้ อาจใช้สถานการณ์จำลองที่พยายาม ให้เหมือนจริงมากที่สุด หรืออาจจะให้ผู้เรียนไปปฏิบัตินอกห้องเรียน หรือที่บ้าน แล้วเก็บ ผลงานไว้ โดยอาจจะเก็บไว้ในแฟ้มสะสมงาน แล้วครูเรียกมาประเมินภายหลัง สถานการณ์ที่ ประเมินควรเป็นสถานการณ์ที่ประเมินผู้เรียนได้หลายมิติ เช่น ทักษะ ความรู้ ความสามารถ

การคิด และคุณลักษณะต่าง ๆ วิธีการที่ใช้ประกอบการประเมินตามสภาพจริงควรมีหลากหลายประกอบกัน

คุณภาพเครื่องมือ

นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอความคิดเกี่ยวกับคุณภาพของเครื่องมือไว้ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 81) กล่าวว่า เครื่องมือรวบรวมข้อมูลจะต้องมีคุณภาพหลายประการประกอบกัน ดังนี้

1. ทุกข้อต้องมีคุณภาพเข้าเกณฑ์ในด้านระดับความยาก อำนาจจำแนก ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา

2. เมื่อนำทุกข้อที่มีคุณภาพตามข้อ 1 มารวมกันเป็นฉบับ เครื่องมือทั้งฉบับนั้นจะต้องมีคุณภาพในด้านความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น

สมนึก ภัททิยธนี (2544 : 193) กล่าวถึงคุณภาพของแบบทดสอบว่า หมายถึงการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นว่ามีคุณภาพดีเพียงใดทั้งลักษณะเป็นรายข้อและทั้งฉบับ ถ้าข้อสอบข้อใดหรือฉบับใดมีคุณภาพดีก็ควรนำไปใช้ แต่ถ้าบกพร่องก็ควรปรับปรุง

ไพศาล วรคำ (2552 : 254) กล่าวว่า คุณภาพของเครื่องมือหมายถึง คุณลักษณะที่บ่งบอกถึงความสามารถของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย เช่น ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยาก และอำนาจจำแนก เป็นต้น คุณสมบัติที่บ่งชี้ถึงของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นเป็นหลัก ส่วนอำนาจจำแนกนั้นใช้เฉพาะในกรณีของแบบทดสอบและแบบสอบถามและความยากจะใช้เฉพาะกรณีแบบทดสอบเท่านั้น

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่า คุณภาพของเครื่องมือจะเชื่อถือได้ ต้องมีการตรวจสอบคุณภาพรายข้อหากำความยาก อำนาจจำแนก ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ตรวจสอบคุณภาพทั้งฉบับด้านความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรง และในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยหาคุณภาพ ดังนี้

ความเชื่อมั่น

เขาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี (2549 : 88) กล่าวถึงความเชื่อมั่นว่าตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Reliability” ซึ่งหมายถึง “Stability and Consistency” ของคะแนนสอบจึงเป็นที่เข้าใจของกลุ่มนักวัดผลคนไทยว่า Reliability นั้นหมายถึงระดับความคงที่หรือความคงเส้นคงวาของคะแนนสอบจากการทดสอบเรื่องเดียวกันในเวลาใดก็ตาม

ไพศาล วรคำ (2552 : 267-268) ให้ความหมายของความเชื่อมั่นว่าหมายถึงความคงที่ของผลที่ได้จากการวัดด้วยเครื่องมือชุดใดชุดหนึ่งในการวัดหลาย ๆ ครั้ง การหาความเชื่อมั่นของแบบวัดพัฒนามาจากนิยาม คือเป็นความสัมพันธ์กันระหว่างค่าการวัดหลาย ๆ แต่ด้วยเหตุที่คุณลักษณะที่ต้องการวัดของบุคคลนั้นมักจะมีการเปลี่ยนแปลงเสมอเมื่อเวลาผ่านไปจึงได้มีการพัฒนาวิธีการหาความเชื่อมั่นของแบบวัดขึ้นมาอีกหลายวิธีภายใต้แนวคิดหลัก 3 แนวคิด คือ

1. การวัดความคงที่ซึ่งจะเป็นการวัดความคงที่ของผลการวัดหลาย ๆ ครั้ง
2. การวัดความสมมูลกัน เป็นการวัดด้วยแบบวัดที่คู่ขนานกันเพื่อเลี่ยงการวัดซ้ำ

ซ้ำ

3.การวัดความสอดคล้องภายใน ซึ่งเป็นการพิจารณาความเชื่อมั่นจากการวัดเพียงครั้งเดียวแล้วหาความสอดคล้องของผลการวัดภายในแบบวัดนั้น

ศิริชัย กาญจนวาสี (2552 : 59-60) ให้นิยามเชิงทฤษฎีของความเชื่อมั่นไว้ว่าความเชื่อมั่นหมายถึง ความคงที่หรือความคงเส้นคงวาของผลที่ได้จากการวัดซ้ำ โดยมีความหมายและวิธีการประมาณค่าดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ประเภทของความเชื่อมั่น ความหมายและวิธีการประมาณค่า

ประเภท	ความหมาย	วิธีประมาณค่า
1. ความเชื่อมั่นแบบคงที่ (Measure of stability)	ความคงเส้นคงวาของคะแนนจากการวัดในช่วงเวลาที่ต่างกัน โดยวิธีสอบซ้ำด้วยแบบสอบเดิม (Test-retest method)	คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่วัดได้จากคนกลุ่มเดียวกันด้วยเครื่องมือเดียวกัน โดยทำการวัดซ้ำสองครั้งในเวลาที่แตกต่างกัน
2. ความเชื่อมั่นแบบความสมมูล (Measure of equivalent)	ความสอดคล้องกันของคะแนนจากการวัดในช่วงเวลาเดียวกัน โดยใช้แบบสอบที่สมมูลกัน (Equivalent forms method)	คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่วัดได้ในเวลาเดียวกันจากคนกลุ่มเดียวกันด้วยเครื่องมือ

ประเภท	ความหมาย	วิธีประมาณค่า
3. ความเชื่อมั่นแบบคงที่และสมมูล (Measure of stability and equivalent)	ความสอดคล้องกันของคะแนนจากการวัดในช่วงเวลาที่ต่างกัน โดยวิธีสอบซ้ำด้วยแบบสอบที่สมมูลกัน (Test-retest equivalent forms)	คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่วัดได้ในเวลาต่างกันจากคนกลุ่มเดียวกัน โดยใช้เครื่องมือ 2 ฉบับที่ตัดเทียบกัน
4.ความเชื่อมั่นแบบความสอดคล้องภายใน (Measure of internal consistency)	ความสอดคล้องกันระหว่างคะแนนรายข้อหรือความเป็นเอกพันธ์ของเนื้อหา รายข้ออันเป็น	คำนวณค่าสัมประสิทธิ์ ความเป็นเอกพันธ์ระหว่างคะแนนของกลุ่มข้อสอบ 2 กลุ่ม จากการ
	ตัวแทนของคุณลักษณะเด่นเดียวกันที่ต้องการวัด ดังนี้ 4.1 วิธีแบ่งครึ่งข้อสอบ (Split-half method)	ด้วยแบบสอบเดียวกันคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคะแนนที่วัดได้จากการแบ่งครึ่งข้อสอบที่สมมูลกัน เช่น แบ่งเป็นข้อคู่และข้อคี่จากนั้นจึงใช้สูตรของ สเปียร์แมน บราวน์
	4.2 วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson method)	คำนวณค่าสถิติของคะแนนรายข้อ (ซึ่งให้คะแนนแบบ 0,1) และคะแนนรวม จากนั้นจึงใช้สูตรของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน
	4.3 วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient Method)	คำนวณค่าสถิติของคะแนนรายข้อและคะแนนรวม จากนั้นจึงใช้สูตรคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค
	4.4 วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนของฮอยท์ (Hoyt's analysis of variance method)	วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางจากนั้นจึงใช้สูตรของฮอยท์

ที่มา : ศิริชัย กาญจนาวาสี (2544 : 60-61)

การหาความเชื่อมั่นระหว่างผู้ให้คะแนน

ในกรณีที่ข้อสอบเป็นแบบปรนัย (Essay tests) แบบตอบสั้นที่มีคำตอบมากกว่า 1 คำตอบ แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต (Observation) และการประเมินภาคปฏิบัติ (Performance assessment) ผู้ตรวจให้คะแนน (rater) แต่ละคนอาจให้คะแนนที่แตกต่างกัน ความเชื่อมั่นระหว่างผู้ให้คะแนนจึงสำคัญมากสำหรับเครื่องมือวัดลักษณะนี้ วิธีการง่ายๆ ในการหาความเชื่อมั่นระหว่างผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกตผู้ให้คะแนนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปให้คะแนนในแบบสอบเดียวกัน หรือพฤติกรรมเดียวกัน หรือหาความสัมพันธ์ของคะแนนจากผู้ตรวจ โดยหาสัมประสิทธิ์ความพ้องกัน (Agreement coefficient) ดัชนีที่บ่งบอกถึงความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนอีกตัวหนึ่งเรียกว่า ดัชนีความเห็นพ้องกันของผู้ประเมิน (Rater Agreement Index : RAI) ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ระดับความพ้องกันหรือสอดคล้องกันของคะแนนที่ได้จากผู้ประเมินหรือผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน หรือมากกว่าโดยเสนในกรณีหลายพฤติกรรมหลายตัวอย่างหลายผู้ประเมิน

กรณีหลายพฤติกรรมหลายผู้ประเมิน(หรือกรณีทั่วไป) เป็นการหาดัชนีความเห็นพ้องกันระหว่างผู้ประเมินมากกว่า 2 คน ที่สังเกตหรือประเมินหลายพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างหลายคน โดยอาศัยเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring rubrics) ไพศาล วรคำ (2552 : 282-285)

จากการศึกษาวิธีการหาคุณภาพด้านความเชื่อมั่น พบว่ามี 4 ประเภท ได้แก่ ความเชื่อมั่นแบบคงที่ (Measure of stability) ความเชื่อมั่นแบบความสมมูล (Measure of equivalent) ความเชื่อมั่นแบบคงที่และสมมูล (Measure of stability and equivalent) ความเชื่อมั่นแบบความสอดคล้องภายใน (Measure of internal consistency) ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น โดยคำนวณค่าสถิติของคะแนนรายข้อและคะแนนรวม จากนั้นจึงใช้สูตรคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราคและค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนมากกว่า 2 คน หรือดัชนีความเห็นพ้องกันของผู้ประเมิน (Rater Agreement Index : RAI) ในการสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษใช้การหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 3 คน

ความเที่ยงตรง

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมาย ลักษณะ และวิธีการของความเที่ยง (Validity) ดังนี้

พิชิต ฤทธิจรูญ (2551 : 134-135) กล่าวถึงความเที่ยงตรงว่าเป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัดความเที่ยงตรงของแบบทดสอบนั้นมีสิ่งที่จะต้องพิจารณาดังนี้

1. ความเที่ยงตรงเป็นเรื่องที่อ้างถึงการตีความหมายของผลที่ได้จากเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบหรือการประเมินผลมิใช่เป็นความเที่ยงตรงของเครื่องมือแต่เป็นความเที่ยงตรงของการตีความหมายที่ได้จากผลของการทดสอบ
2. ความเที่ยงตรงเป็นเรื่องของระดับ (Matter of degree) มิใช่เป็นเรื่องมีหรือไม่มีการบอกความเที่ยงตรงของแบบทดสอบควรเสนอในรูประดับที่เฉพาะเจาะจง เช่น มีความเที่ยงตรง สูง ปานกลาง หรือต่ำ
3. ความเที่ยงตรงจะเป็นความเที่ยงตรงเฉพาะเรื่องที่ต้องการวัดเสมอ (Specific to some particular use) ไม่มีแบบทดสอบใดที่มีความเที่ยงตรงทุกวัตถุประสงค์ เช่น แบบทดสอบเลขคณิตอาจมีความเที่ยงตรงสูงในการวัดทักษะการคำนวณ แต่มีความเที่ยงตรงต่ำในการวัดเหตุผลเชิงตัวเลขและอาจมีความเที่ยงตรงปานกลางในการคาดคะเนผลการเรียน
4. ความเที่ยงตรงเป็นมโนทัศน์เดี่ยว (Unitary concept) หมายความว่าความเที่ยงตรงเป็นค่าตัวเลขเดี่ยวที่ได้มาจากหลักฐานหลายแหล่ง

ศิริชัย กาญจนวาสี (2544 : 99) กล่าวถึงความเที่ยงตรงว่าเป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดของแบบทดสอบสามารถจำแนกความตรงเป็น 3 ประเภทหลัก ๆ ได้แก่ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพัทธ์ และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง การตรวจสอบความเที่ยงตรงเป็น “กระบวนการรวบรวมและวิเคราะห์หลักฐานเพื่อการสนับสนุนความเหมาะสมและความถูกต้องของการนำคะแนนจากเครื่องวัด ไปสรุปอ้างอิงถึงคุณลักษณะที่มุ่งวัด” วิธีตรวจสอบความเที่ยงตรงแต่ละประเภท ดังแสดงในตารางที่ 5

ตาราง 5 ประเภทของความเที่ยงตรง ความหมาย และวิธีการตรวจสอบ

ประเภท	ความหมาย	วิธีการตรวจสอบ
1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)	ความสามารถในการวัดกลุ่มตัวอย่าง เนื้อเรื่องวัดได้ครอบคลุมและเป็นตัวแทนของมวลเนื้อเรื่องหรือประสบการณ์ที่มุ่งวัด	1. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของนิยามและขอบเขตของมวลเนื้อเรื่องหรือประสบการณ์ 2. ตรวจสอบกลุ่มตัวอย่าง เนื้อเรื่อง หรือพฤติกรรมที่นำมาใช้

ประเภท	ความหมาย	วิธีการตรวจสอบ
		<p>วัดในเครื่องมือว่ามีความครอบคลุมเนื้อเรื่องหรือประสบการณ์ทั้งหมดหรือไม่</p> <p>3. เปรียบเทียบสัดส่วนของข้อคำถามว่ามีความสอดคล้องกับน้ำหนักความสำคัญของแต่ละลักษณะเนื้อเรื่องที่มุ่งวัดมากน้อยเพียงไร</p>
2. ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์(Criterion-related Validity)	ความสามารถในการวัดลักษณะที่สนใจได้สอดคล้องกับเกณฑ์ภายนอก	คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่วัดได้จากเครื่องมือกับคะแนนจากเกณฑ์ภายนอก ซึ่งวัดได้จากเครื่องมืออิสระอื่นที่เชื่อถือได้
2.1 ความเที่ยงตรงเชิงสภาพหรือความเที่ยงตรงร่วมสมัย (Concurrent Validity)	ความสามารถในการวัดลักษณะที่สนใจได้ตรงตามสมรรถนะของสิ่งนั้นในสภาพปัจจุบัน	คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่วัดได้จากเครื่องมือมาตรฐานอื่น ซึ่งสามารถวัดสิ่งนั้นได้ในสภาพปัจจุบัน
2.2 ความเที่ยงตรงเชิงทำนาย (Predictive validity)	ความสามารถในการวัดลักษณะที่สนใจได้ตรงตามสมรรถนะของสิ่งนั้นที่จะเกิดขึ้นในอนาคต	คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่วัดได้จากเครื่องมือกับคะแนนที่วัดได้จากเครื่องมือมาตรฐานอื่น ซึ่งสามารถวัดสิ่งนั้นได้ในเวลาต่อมาหรือในอนาคต

ประเภท	ความหมาย	วิธีการตรวจสอบ
3. ความเที่ยงตรงเชิง โครงสร้าง (Construct validity)	ตามลักษณะที่มุ่งวัด โดยผลการวัดมีความสอดคล้องกับ โครงสร้างและความหมายทาง ทฤษฎีของลักษณะที่มุ่งวัดนั้น	ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผล การวัดที่ได้จากเครื่องมือกับ โครงสร้างและคำทำนายทาง ทฤษฎีของลักษณะที่มุ่งวัด โดย อาศัยข้อสนับสนุนเชิงสะสม ของหลักฐานจากวิธีการ วิเคราะห์ ต่าง ๆ เช่น 1) วิธีตัดสิน โดยผู้เชี่ยวชาญ 2) วิธีเปรียบเทียบคะแนน ระหว่างกลุ่มที่ทราบผล 3) วิธีวิเคราะห์เมทริกซ์พหุ ลักษณะ-พหุวิธี 4) วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ

ที่มา : ศิริชัย กาญจนวาสี (2544 : 103-104)

ไพศาล วรคำ (2552 : 254) กล่าวว่า ความเที่ยงตรงหมายถึงความถูกต้อง แม่นยำของเครื่องมือในการวัดสิ่งที่ต้องการ หรือความสอดคล้องเหมาะสมของผลการวัดกับเนื้อ เรื่องหรือเกณฑ์หรือทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะที่มุ่งวัด ความเที่ยงตรงจึงถือว่าเป็นคุณสมบัติที่สำคัญ ที่สุดของเครื่องมือวัดทุกประเภท เพราะเป็นคุณสมบัติที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพด้านความถูกต้อง ของผลที่ได้จากการวัด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือความเที่ยงตรงเป็นความใกล้เคียงกันระหว่าง ค่าที่วัดได้กับค่าที่แท้จริงถ้าค่าที่วัดได้ใกล้เคียงกับค่าที่แท้จริงเพียงใดก็ถือว่าการวัดมีความ เที่ยงตรงมากขึ้นเพียงนั้นความเที่ยงตรงของเครื่องมือจำแนกได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) เป็นการหาว่าเครื่องมือวัด นั้นสามารถวัดได้เที่ยงตรงและครอบคลุมเนื้อหาวิชามากน้อยเพียงใด โดยการเทียบตาราง วิเคราะห์หลักสูตรหรือตารางกำหนดข้อสอบซึ่งกำหนดตัวอย่างหัวข้อเนื้อหาสาระวิชาและ พฤติกรรมจากเนื้อหาสาระทั้งหมดและถือว่าเป็นตัวแทนที่ดีแล้ว การหาค่าความเที่ยงตรงเชิง เนื้อหาของเครื่องมือของเครื่องมือวัดสามารถพิจารณาจากความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ

จุดประสงค์ ค่า IOC ที่มีค่า 0.05 ขึ้นไป แสดงว่ามีความสอดคล้องหรือเป็นตัวแทนจุดประสงค์ของวิชา

2. ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion-related validity) เป็นความสอดคล้องสัมพันธ์กันระหว่างคะแนนจากเครื่องมือวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับเกณฑ์ภายนอก (Criterion) ที่สามารถใช้วัดคุณลักษณะที่ต้องการนั้นได้ เกณฑ์ภายนอกนี้อาจเป็นคะแนนจากแบบวัดอื่นหรือวิธีการอื่น ๆ ที่วัดสภาพปัจจุบันหรือสภาพในอนาคตของกลุ่มตัวอย่างได้ตรงตามคุณลักษณะที่ต้องการวัด ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 ความเที่ยงตรงเชิงสภาพหรือความเที่ยงตรงร่วมสมัย (Concurrent Validity) หมายถึงความสอดคล้องสัมพันธ์กันระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบวัดที่สร้างขึ้นกับคะแนนที่ได้จากแบบวัดอื่น ๆ ที่กำหนดไว้แล้วในช่วงเวลาเดียวกัน หรือวิธีการอื่น ๆ ที่วัดสภาพปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive validity) หมายถึงความสามารถของเครื่องมือที่จะบ่งบอกผลที่วัดในขณะนั้น ได้ถูกต้องตามสภาพที่แท้จริงในอนาคต โดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของเครื่องมือกับคะแนนเกณฑ์สัมพันธ์ซึ่งจะปรากฏในอนาคต เช่นแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อทำนายผลการเรียนในอนาคตก็อาจใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมปีสุดท้ายเป็นเกณฑ์สัมพันธ์ ซึ่งการคำนวณหาความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์นี้อาจต้องเสียเวลารอคอย

3. ความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎีหรือความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) เป็นการหาว่าเครื่องมือวัดนั้นสามารถวัดขอบเขตความหมายหรือคุณลักษณะประจำตามโครงสร้างทางทฤษฎีที่สมมติขึ้นนั้นได้เพียงใด ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างจัดว่าเป็นคุณสมบัติสำคัญที่สุดของเครื่องมือวัดลักษณะที่เป็นนามธรรม

จากการศึกษาวิธีการหาคุณภาพด้านความเที่ยงตรงพบว่า พบว่าความเที่ยงตรงของเครื่องมือจำแนกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น โดยการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) หากจากคำดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ โดยใช้การตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งในการหาค่าความเที่ยงตรงนี้ มีความสามารถในการประเมินกลุ่มตัวอย่างและเนื้อหา ซึ่งประเมินได้ครอบคลุมและเป็นตัวแทนของมวลเนื้อเรื่องหรือพฤติกรรมที่มุ่งประเมินได้เป็นอย่างดี

เกณฑ์ปกติ

ความหมายของเกณฑ์ปกติ

ในการกำหนดความหมายของเกณฑ์ปกติ มีผู้ให้ความหมายของเกณฑ์ปกติไว้ดังนี้

บุญศรี พรหมมาพันธุ์ (2535 : 566) ได้ให้ความหมายและแบ่งระดับของเกณฑ์ปกติไว้ว่า เกณฑ์ปกติ คือ จุดหลักที่สร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการเปรียบเทียบและแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ เกณฑ์ปกติจะต้องสร้างขึ้นมาจากนักเรียนจำนวนมาก ซึ่งมีสภาพที่แตกต่างกันและเป็นตัวแทนของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่า เกณฑ์ปกติใช้แทนชุดของคะแนนผลการทดสอบของนักเรียนที่เป็นกลุ่มมาตรฐาน เพื่อใช้เปรียบเทียบในการตีความหมายของคะแนนผลการทดสอบแต่ละคน คะแนนที่ใช้ในเกณฑ์ปกติจึงแปลงให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานและเปอร์เซ็นต์ไทล์หรืออาจแสดงในรูปของอายุ เพศ ชั้น เป็นต้น ซึ่งเกณฑ์ปกติยังสามารถแบ่งได้ 3 ระดับ คือ

1. เกณฑ์ปกติระดับชาติ (National norms) เป็นเกณฑ์ปกติที่ได้จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนทั่วประเทศแล้วนำมาสร้างเกณฑ์มาตรฐาน
2. เกณฑ์ปกติระดับเมืองหลวง (Capital norms) เป็นเกณฑ์ปกติที่ได้จากการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในเมืองหลวงแล้วนำมาสร้างเกณฑ์มาตรฐาน
3. เกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local norms) เป็นเกณฑ์ปกติที่ได้จากการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง เช่น จังหวัด หรือเขตการศึกษา แล้วนำมาสร้างเกณฑ์มาตรฐาน

ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 313-314) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เกณฑ์ปกติ หมายถึง ข้อเท็จจริงทางสถิติที่บรรยายการแจกแจงของคะแนน จากประชากรที่นิยามไว้อย่างดีแล้วและเป็นคะแนนตัวที่จะบอกระดับความสามารถของผู้สอบว่าอยู่ในระดับใดของกลุ่มประชากร

สมพร สุทัศน์ีย์ (2544 : 123) กล่าวว่า เกณฑ์ปกติ หมายถึง การกำหนดคะแนนมาตรฐานที่ได้จากกลุ่มมาตรฐาน (Standardize group) กลุ่มมาตรฐานมาจากผู้รับการทดสอบจำนวนที่มีลักษณะแตกต่างกัน และเป็นตัวแทนของผู้รับการทดสอบทั้งหมด เพื่อใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

เสริม ทศศรี (2545 : 20) กล่าวว่า เกณฑ์ปกติเป็นส่วนสำคัญของแบบทดสอบมาตรฐานใช้สำหรับตีความหมายคะแนนที่ได้จากการสอบ ทำให้ทราบระดับความสามารถของผู้

ถูกทดสอบแต่ละคนได้ทันที โดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับคะแนนของคนอื่น ๆ ที่สอบพร้อมกัน เพราะการตีความหมายคะแนนใช้การอ้างอิงเกณฑ์ปกติ การสร้างเกณฑ์ปกติจะทำได้เมื่อแบบทดสอบที่พัฒนามีคุณสมบัติรายข้อและทั้งฉบับเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำแบบทดสอบดังกล่าวไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นจึงนำคะแนนผลการสอบมาสร้างเกณฑ์ปกติ โดยการแปลงคะแนนผลการสอบเป็นคะแนนปกติ

กล่าวโดยสรุป เกณฑ์ปกติ คือ การสร้างหรือกำหนดคะแนนมาตรฐาน ซึ่งหาได้จากการทดสอบจากกลุ่มประชากรที่มีลักษณะเฉพาะ ซึ่งกำหนดแล้วว่าเป็นตัวแทนของประชากรที่ต้องการจำนวนมาก โดยคะแนนมาตรฐานที่ได้จะนำมาใช้สำหรับการตีความคะแนนจากการทดสอบของบุคคลโดยไม่ต้องนำคะแนนของบุคคลนั้นไปเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ที่ทดสอบพร้อมกัน

ชนิดของเกณฑ์ปกติ

การแบ่งชนิดของเกณฑ์ปกติตามลักษณะของการใช้สถิติการเปรียบเทียบสามารถแบ่งได้ 5 แบบ ได้แก่ (สมนึก ภัททิยธนี, 2544 : 33-34)

1. เกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile norms) เกณฑ์ปกติแบบนี้สร้างจากคะแนนดิบที่มาจากประชากร หรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่ดี แล้วดำเนินการตามวิธีการสร้างเกณฑ์ปกติทั่วไป เมื่อหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์เสร็จก็หยุดแค่นั้น เกณฑ์ปกติแบบนี้เป็นคะแนนจัดอันดับเท่านั้น จะนำไปบวกลบกันไม่ได้ แต่สามารถเปรียบเทียบและแปลความหมายได้ เช่น เด็กคนหนึ่งสอบได้ 25 คะแนน ไปเทียบกับเกณฑ์ปกติตรงกับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 80 แสดงว่าถ้ามีคนเข้าสอบ 100 คน เขามีความสามารถเหนือคนอื่น 80 คน และเขาดี้อยกว่าคนอื่นเพียง 20 คน

2. เกณฑ์ปกติคะแนนที (T-score norms) นิยมใช้กันมากเพราะเป็นคะแนนมาตรฐานสามารถนำมาบวกลบและเฉลี่ยได้ มีค่าเหมาะสมในการแปลความหมาย คือ มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 100 มีคะแนนเฉลี่ย 50 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10 เรียกคะแนนชนิดนี้ว่า คะแนน T ปกติ (Normalized t-score)

3. เกณฑ์ปกติสเตโนน (Stenine norms) คะแนนแบบนี้เป็นคะแนนมาตรฐานชนิดหนึ่งแต่มีค่าเพียง 10 ค่า คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่คะแนน 5 มีความเบี่ยงเบนมาตรฐานประมาณ 2 คะแนน

4. เกณฑ์ปกติตามอายุ (Age norms) แบบทดสอบมาตรฐานบางอย่างหาเกณฑ์ปกติตามอายุเพื่อดูพัฒนาการในเรื่องเดียวกันว่า อายุต่างกันจะมีพัฒนาการอย่างไร หรืออายุ

เท่ากันจะมีพัฒนาการต่างกันหรือไม่ การสร้างแบบทดสอบวัดเชาว์ปัญญาและความถนัด นิยามหาเกณฑ์ปกติโดยวิธีนี้ ส่วนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์จะหาเฉพาะแบบทดสอบที่เป็นพื้นฐานจริงๆ เช่น ภาษาและคณิตศาสตร์ เป็นต้น

5. เกณฑ์ปกติตามระดับชั้น (Grade norms) เป็นการหาเกณฑ์ปกติตามระดับชั้นเรียนในโรงเรียน แบบทดสอบที่จะทำเกณฑ์ปกติชนิดนี้ได้ต้องเป็นเนื้อหาเดียวกัน วิชาที่นิยมสร้างเกณฑ์ปกติชนิดนี้จะเป็นวิชาพื้นฐาน เช่น คำศัพท์ คณิตศาสตร์เบื้องต้น แบบทดสอบต้องวัดความรู้ความสามารถที่ค่อนข้างกว้าง เช่น คำศัพท์ก็ให้คลุมตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้วหาควาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะได้กี่คะแนน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จะได้กี่คะแนน ไปเรื่อย ๆ จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะได้กี่คะแนน ก็จะเป็นเกณฑ์ปกติของชั้นนั้น ๆ

การแบ่งชนิดของเกณฑ์ปกติ สรุปได้ดังนี้ ชนิดของเกณฑ์ปกติประกอบด้วย เกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์ เกณฑ์ปกติคะแนนที่ เกณฑ์ปกติสเตโนไนน์ เกณฑ์ปกติตามอายุ เกณฑ์ปกติตามระดับชั้น ในการวิจัยผู้วิจัยได้นำเกณฑ์ปกติคะแนนที่ (Normalized t-score) มาใช้เป็นคะแนนมาตรฐาน

การสร้างเกณฑ์ปกติ

การสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ต้องคำนึงถึงหลัก 3 ประการดังนี้ (สมนึก กัททิษฐี, 2544 : 31-32)

1. ความเป็นตัวแทนที่ดี การสุ่มตัวอย่างของประชากรโดยอาศัยความน่าจะเป็นทำ ได้หลายวิธี เช่น สุ่มแบบธรรมดา สุ่มแบบแบ่งชั้น สุ่มแบบเป็นระบบ หรือสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม ทั้งนี้ต้องเลือกสุ่มตามความเหมาะสมโดยพิจารณาประชากรเป็นสำคัญ ถ้าประชากรมีลักษณะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่มีคุณสมบัติอะไรแตกต่างกัน ใช้วิธีการสุ่มแบบธรรมดา (Simple random sampling) แต่ถ้าระหว่างประชากรกับกลุ่มย่อยมีลักษณะแตกต่างกัน เช่น ขนาดของโรงเรียนต่างกัน จะต้องใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) คือสุ่มมาจากประชากรทุกกลุ่มย่อย ในทางตรงข้าม ถ้าระหว่างประชากรกลุ่มย่อยมีลักษณะเหมือนกัน เช่น นักเรียนแต่ละห้องเรียน ซึ่งแบ่งคละระหว่างเด็กเก่ง ปานกลาง และอ่อน การสุ่มแบบนี้มีลักษณะการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling) คือสุ่มแบบแบ่งกลุ่มจากประชากรกลุ่มย่อย ทั้ง 3 วิธีนี้ใช้ในการสุ่มเพื่อสร้างเกณฑ์ปกติมากที่สุด

2. มีความเที่ยงตรง ในที่นี้หมายถึงการนำคะแนนดิบไปเทียบกับเกณฑ์ปกติที่ทำไว้แล้ว สามารถแปลความหมายได้ตรงกับความเป็นจริง เช่น นักเรียนคนหนึ่งสอบวิชา

คณิตศาสตร์ได้ 20 คะแนน ตรงกับคะแนนที่ (T) 50 แปลว่า มีความสามารถปานกลาง ความเป็นจริงจะเป็นเช่นนั้นจริงหรือไม่ ดังนั้นความสอดคล้องของคะแนนการสอบกับเกณฑ์ปกติตามความเป็นจริง จึงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก

3. มีความทันสมัย เกณฑ์ปกตินั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของประชากรกลุ่มนั้น การพัฒนาคนมีอยู่ตลอดเวลา เทคโนโลยี สภาพแวดล้อม อาหารการกิน สิ่งเหล่านี้ จะช่วยให้คนเก่งหรืออ่อนได้ ดังนั้นเกณฑ์ปกติที่เคยศึกษาไว้นานแล้วหลายปี อาจมีความผิดพลาดจากความไม่จริง จำเป็นต้องสร้างขึ้นใหม่ให้ทันสมัย โดยทั่วไปแล้วเกณฑ์ปกติควรเปลี่ยนทุก ๆ ปี

หลักในการสร้างเกณฑ์ปกตินักวิชาการกล่าวไว้ว่า ต้องมีลักษณะตัวแทนที่ดี มีความเที่ยงตรง และมีความทันสมัย

วิธีสร้างเกณฑ์ปกติ

1. การสร้างเกณฑ์ปกติ

คะแนน (Score) หมายถึง ขนาดของความสามารถในการเรียนของนักเรียน เป็นรายบุคคลในการวัดพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะใช้เครื่องมือชนิดใดก็ตาม ส่วนใหญ่จะเป็นตัวเลขที่แทนปริมาณความมากน้อยของพฤติกรรมหรือสิ่งที่วัดได้ โดยทั่วไปจะแบ่งคะแนนออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่คะแนนดิบและคะแนนแปลงรูป (สมนึก ภัททิยธนี. 2544 : 25-27) ดังนี้

1.1 คะแนนดิบ (Raw score) เป็นคะแนนที่ได้จากการทดสอบโดยตรง ซึ่งเป็นคะแนนหรือข้อมูลที่มีความหมายไม่ชัดเจนในการที่จะนำไปแปลผลตามที่ต้องการทราบได้ คะแนนดิบไม่สามารถบอกระดับความเก่งหรืออ่อนได้เองหรือไม่มีความหมายใด ๆ เช่น นายเชียวสอบได้ 25 คะแนน แม้จะเอาไปเทียบกับคะแนนเต็มก็ให้ความหมายไม่ชัดเจน และคะแนนดิบจากแบบทดสอบต่างฉบับจะนำมาเปรียบเทียบกันนั้นไม่ถูกต้อง หรือการนำคะแนนดิบของแต่ละวิชามารวมกัน โดยตรงย่อมไม่ถูกต้อง เพราะค่าของคะแนนแต่ละวิชามีความหมายไม่เหมือนกัน

1.2 คะแนนแปลงรูป (Derived score) เป็นคะแนนที่ได้จากการนำคะแนนดิบ (Raw score) ไปเปลี่ยนให้เป็นคะแนนที่มีความหมายดีขึ้นกว่าเดิม คือ ทำให้สามารถบอกสภาวะการเรียนรู้ของเด็กได้แน่ชัดขึ้นว่า เขาเก่งหรืออ่อนในวิชาใด เพียงใด คะแนนแปลงรูปนี้อาจจำแนกเป็นประเภทย่อย ๆ ได้หลายแบบ ซึ่งต่างก็ตีความได้ชัดเจนแตกต่างกันดังนี้

1.2.1 คะแนนเปอร์เซ็นต์ ได้แก่ การนำคะแนนที่สอบได้ไปเทียบกับคะแนนเต็มโดยเปลี่ยนคะแนนเต็มให้มีค่าเป็น 100 เช่น นายเชียวสอบได้ 25 คะแนน จาก

คะแนนเต็ม 30 แสดงว่า ถ้าเต็ม 100 คะแนน จะสอบได้ 83.34 คะแนน เรียกว่า ร้อยละ 83.34 หรือ 83.34%

1.2.2 คะแนนอันดับที่ ได้แก่ การนำคะแนนดิบที่ได้ ไปกำหนด ตำแหน่งของผู้เข้าสอบ โดยเรียงอันดับคะแนนที่ได้จากจำนวนคนทั้งหมด มุ่งพิจารณาอันดับที่ได้ เป็นสำคัญ เช่น นายเขียวสอบได้ 25 คะแนน เมื่อเรียงอันดับคะแนนแล้วอยู่ใน อันดับที่ 5 จาก คนเข้าสอบทั้งหมด 30 คน เมื่อคิดเทียบอันดับที่ได้นี้จากคนเข้าสอบทั้งหมดเป็น 100 คน จะ เรียกว่า ตำแหน่งร้อยละหรือตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile rank) วิธีนี้ให้ความสำคัญแก่ อันดับที่สอบได้ มากกว่าคะแนนที่สอบได้

การคำนวณค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์แรงค์ ดำเนินการดังนี้

1. สร้างตารางแจกแจงความถี่ นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบมาลง รอยขีด (Tally) ในตาราง

2. หาค่าความถี่สะสม

3. หาค่า $cf + \frac{1}{2}f$ (จะหาค่า $cf + \frac{1}{2}f$ ของชั้นใด ต้องใช้ค่า cf ที่อยู่ก่อนถึง ชั้นนั้น แต่ใช้ค่า f ของชั้นนั้น)

4. เอาค่า $cf + \frac{1}{2}f$ ไปคูณด้วย $\frac{100}{N}$ ได้เป็น $\left(cf + \frac{1}{2}f \right) \frac{100}{N}$ ค่าที่ได้เรียกว่า

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Rank = PR) แสดงถึงค่าของพื้นที่ใต้โค้งการแจกแจงซึ่งมีค่า ทั้งหมดเป็น 1 หรือ 100%

คะแนนมาตรฐาน เป็นคะแนนมาตรฐานที่ได้จากการนำคะแนนดิบไปแปลงเป็น คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของกลุ่ม โดยพิจารณาว่ามากกว่าหรือน้อย กว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเท่าไร โดยทั่วไปจะแบ่งคะแนนมาตรฐานออกเป็น 2 ประเภท คือ คะแนนมาตรฐาน Z (Standard Z-Score) และ T (Standard T-Score)

คะแนนมาตรฐาน Z (Standard Z-Score) และ T (Standard T-Score) เป็นคะแนน แปลงรูป (Derived Score) มีรายละเอียด ดังนี้

1. คะแนนมาตรฐาน Z (Standard Z-Score)

คะแนนมาตรฐาน Z (Standard Z-Score) หมายถึง ผลต่างของคะแนน ดิบแต่ละคนกับคะแนนเฉลี่ย ในสัดส่วนของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรือเป็นที่เท่าของส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลชุดนั้น เขียนเป็นสูตรได้ดังนี้

$$Z = \frac{X - \bar{X}}{S}$$

เมื่อ Z แทน คะแนนมาตรฐานของแต่ละคน

X แทน คะแนนดิบของแต่ละคน

\bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลชุดนั้น

2. คะแนนมาตรฐาน T (T - Score)

จากการคำนวณค่าคะแนนมาตรฐาน Z จะแสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติในการแปลงรูปของคะแนนที่สมเหตุสมผล แต่การคำนวณค่าคะแนนมาตรฐาน Z ก็ยังมีข้อด้อยอยู่ด้วย เช่น

2.1 คะแนนมาตรฐาน Z จะมีค่าเฉลี่ยเป็น 0 (ศูนย์) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1 (หนึ่ง) และคะแนนมาตรฐาน Z จะมีค่าทั้งบวกและลบซึ่งอาจทำให้เข้าใจยาก เช่น ถ้านายเขียวได้คะแนนดิบเท่ากับคะแนนเฉลี่ยพอดี คะแนนมาตรฐาน Z จะเท่ากับ 0 ซึ่งทั้งผู้ตัดสินและผู้เข้าสอบอาจเข้าใจผิด หรือ สอบวิชาความรู้ทั่วไปได้คะแนน 0 (คะแนน Z ความรู้ทั่วไป = 0) คนทั่วไปจะคิดว่าผู้เข้าสอบคนนี้มีควมรู้น้อยมาก สอบไม่ได้คะแนนเลยแต่ที่จริงแล้ว นายเขียวทำคะแนนวิชาความรู้ทั่วไปได้เท่ากับคะแนนเฉลี่ยของการสอบวิชานี้ในครั้งนั้น ($X = \bar{X}$)

2.2 การเปลี่ยนคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐาน Z มีหน่วยใหญ่เกินไป คือค่า Z จะเพิ่ม - ลดที่ละ 1 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและโดยธรรมชาติของคะแนนมาตรฐาน Z จะมีค่าอยู่ในช่วง -4 ถึง 4 (ส่วนมากจะมีค่าอยู่ระหว่าง -3 ถึง 3) เมื่อคำนวณหาค่า Z มักจะได้ค่าเป็นทศนิยมด้วยจึงทำให้เกิดความยุ่งยาก

คะแนนมาตรฐาน T - Norm (Normalized T - Score)

การแปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐาน Z -Score และ T -Score เรียกว่า การแปลงเชิงเส้นตรง (Linear transformation) ซึ่งลักษณะการแจกแจงข้อมูลยังคงเหมือนคะแนนดิบ การเปรียบเทียบคะแนนยังไม่ถูกต้องแน่นอนหรือสมบูรณ์ จึงได้มีการคิดค้นแปลงวิธีการแปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐานที่ถูกต้องที่สุด โดยการแปลงคะแนนในพื้นที่ใต้โค้งปกติ (Area transformation) คือ ทำให้รูปโค้งการแจกแจงเปลี่ยนไปเข้าสู่รูปโค้งปกติมากยิ่งขึ้น ซึ่งเรียกว่า คะแนนมาตรฐาน T - Norm (Normalized T - Score) หรือคะแนน T - Norm ซึ่งเป็นการคำนวณโดยอาศัยพื้นที่ใต้โค้งปกติเป็นหลัก (Normal curve)

การแปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนน T-Norm มีลำดับขั้นดังนี้

1. สร้างตารางแจกแจงความถี่ นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบมาลงรอยขีด (Tally) ในตาราง
2. หาค่าความถี่สะสม
3. หาค่า $cf + \frac{1}{2}f$ (จะหาค่า $cf + \frac{1}{2}f$ ของชั้นใด ต้องใช้ค่า cf ที่อยู่ก่อนถึงชั้นนั้น แต่ใช้ค่า f ของชั้นนั้น)
4. เอาค่า $cf + \frac{1}{2}f$ ไปคูณด้วย $\frac{100}{N}$ ได้เป็น $\left(cf + \frac{1}{2}f \right) \frac{100}{N}$ ค่าที่ได้เรียกว่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Rank = PR) แสดงถึงค่าของพื้นที่ใต้โค้งการแจกแจงซึ่งมีค่าทั้งหมดเป็น 1 หรือ 100%
5. นำค่า $\left(cf + \frac{1}{2}f \right) \frac{100}{N}$ หรือตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) ที่ได้ในข้อ 4 ไปเทียบเป็นค่า T-NORM จากตารางสำเร็จรูปต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ตารางเทียบตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์เป็นคะแนน T ปกติ

T	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	.003	.004	.007	.011	.016	.023	.034	.048	.069	.097
2	.13	.19	.26	.35	.47	.62	.82	1.07	1.39	1.79
3	2.28	2.87	3.59	4.46	5.48	6.68	8.08	9.68	11.51	13.57
4	15.87	18.41	21.19	24.20	27.43	30.85	34.46	38.21	42.07	46.02
5	50.00	53.98	57.93	61.79	65.54	69.15	72.57	75.80	78.81	81.59
6	84.13	86.43	88.49	90.32	91.92	93.32	94.52	95.54	96.41	97.13
7	97.72	98.21	98.61	98.93	99.18	99.38	99.53	99.65	99.74	99.81
8	99.865	99.903	99.931	99.952	99.966	99.977	99.984	99.989	99.993	99.995

วิธีเทียบเปอร์เซ็นต์ไทล์เป็นคะแนน T - Norm

1. ตารางเทียบตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) เป็นคะแนน T - Norm ข้างต้นนี้ เป็นตารางที่ปรับรูปแบบมาจากตารางการเปลี่ยนค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ เป็นคะแนน T - Norm

2. ค่าของคะแนน T ตามแนวตั้ง (แถวซ้ายมือ เลข 1-8) แสดงหลักสิบ และตามแนวนอน (แถวบน เลข 0-9) แสดงหลักหน่วย

3. ให้นำค่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่คำนวณได้ : $\left(cf + \frac{1}{2} f \right) \frac{100}{N}$ มาเทียบกับค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่อยู่ในตารางนี้ซึ่งมีค่าทศนิยม 2-3 ตำแหน่ง โดยพิจารณาค่าที่ตรงกัน (หากไม่มีค่าที่ตรงกันให้ใช้ค่าที่ใกล้เคียงที่สุด)

4. ให้อ่านคะแนน T หลักสิบจากแนวตั้ง (แถวซ้ายมือ) และรวมกับหลักหน่วยจากแนวนอน (แถวบน) เช่น ถ้าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ มีค่า 61.79 จะได้คะแนน T = 53 หรือตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์มีค่า .35 จะได้คะแนน T = 23 เป็นต้น

5. หากค่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่คำนวณได้ไม่ตรงกับค่าใด ๆ ในตารางนี้ ให้เลือกเอาค่าในตารางนี้ที่ใกล้เคียงมากที่สุด ไม่ว่าจะใกล้เคียงกับค่าที่น้อยกว่าหรือมากกว่า แต่ในกรณีนี้ ดังนี้

5.1 ที่กล่าวว่า การเปลี่ยนคะแนนดิบให้เป็นคะแนน T - Norm จะช่วยให้รูปโค้งการแจกแจงเข้าสู่รูปโค้งการแจกแจงปกติมากขึ้น ก็คือการปรับค่า cf เป็น $cf + \frac{1}{2} f$ เป็นการเพิ่มความละเอียดของอันดับที่ที่ได้สอบ

5.2 ค่าคะแนน T - Norm แต่ละค่า ไม่ได้แปลว่า ได้คะแนนมากกว่าคนอื่นก็คน เช่น นักเรียนที่ สอบได้ 25 คะแนน แปลงเป็นคะแนน T ปกติได้เท่ากับ 57 ไม่ได้แปลว่า ได้คะแนนมากกว่าคนอื่น 57 คน ถ้าอยากทราบว่า จะชนะคนอื่นกี่คน ต้องย้อนกลับไปดูว่า T ปกติ 57 ตรงกับค่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) ที่เท่าไร ก็แสดงว่าชนะคนอื่นเท่านั้น เช่น T - Norm 57 ตรงกับค่า PR ที่ 76.67 แสดงว่า ถ้ามีคนเข้าสอบ 100 คนจะเป็นคนอื่น ≈ 77 คน

5.3 คะแนน T - Norm ที่ 50 จะตรงกับค่าเฉลี่ย (โดยประมาณ) ของคะแนนดิบในชุดนั้น

ประโยชน์ของคะแนน T - Norm มีดังนี้

1. กรณีที่มีการสอบ 1 วิชา แต่คะแนนแยกเป็น 2 ส่วน ที่มีลักษณะต่างกัน เช่น คะแนนภาคปฏิบัติกับคะแนนภาคทฤษฎี ก็ควรแปลงคะแนนดิบแต่ละส่วนให้เป็นคะแนน T - Norm แล้วจึงนำมารวมกันจะได้เป็น $2T$ แม้จะกำหนดน้ำหนักคะแนนไม่เท่ากันก็สามารถทำได้ เช่น ต้องการน้ำหนักคะแนนภาคปฏิบัติเป็น 1.5 เท่าของคะแนนภาคทฤษฎี ก็จะได้คะแนนรวมเป็น $1.5 T + T = 2.5 T$ เป็นต้น

2. กรณีที่มีการสอบตั้งแต่ 2 วิชาขึ้นไป ถ้าครูผู้สอนต้องการรวมคะแนนของวิชาเหล่านั้น ก็ต้องแปลงคะแนนดิบแต่ละวิชาให้เป็น คะแนน T - Norm แล้วจึงเอา คะแนน T - Norm ของแต่ละวิชามารวมกัน จะช่วยให้เกิดความยุติธรรมแก่ผู้เข้าสอบมากขึ้น
3. นำคะแนน T - Norm ไปใช้ในการตัดสินผลการเรียน (ตัดเกรด) ในระบบอิงกลุ่ม ของวิชาใด ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การประเมินคะแนน T ปกติ

การประเมินคะแนนที่ เพื่อสรุปว่ามีคุณภาพ สูง ต่ำ เพียงใด ต้องนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่ระบุไว้ ได้กำหนดแบ่งคะแนน T เป็น 5 ระดับ ดังนี้

ตั้งแต่ T 65 และสูงกว่า	แปลว่า ดีมาก
ตั้งแต่ T55 – T65	แปลว่า ดี
ตั้งแต่ T45 – T55	แปลว่า พอใช้
ตั้งแต่ T35 – T45	แปลว่า อ่อน
ต่ำกว่า T35	แปลว่า ควรได้รับการพัฒนา

จากเกณฑ์ข้างต้น จะเห็นว่าการแบ่งระดับดังกล่าวนั้นจะมีค่า T ของช่วงคะแนนบางค่าที่ซ้ำกัน เช่น T45 เป็นต้น ซึ่งค่า T45 นั้นเป็นค่าที่อยู่จุดแบ่งเขตพอดี ฉะนั้นในการนี้ถ้าหากนักเรียนคนใดที่ได้คะแนน T อยู่จุดแบ่งเขตพอดี คือ T35, T45, T55 และ T65 ให้เลื่อนระดับของนักเรียนไปอยู่ในระดับที่สูงกว่าเสมอ

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเกณฑ์ปกติคะแนนมาตรฐานแบบคะแนนมาตรฐาน T-Norm (Normalized T - Score) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานีเขต 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

พัชยา สุขพัชราภรณ์ (2552 : 65) ได้ศึกษาเรื่องการใช้กิจกรรมแผนผังความคิด เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมแผนผังความคิด พบว่า ผู้เรียนมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2) ผล

การศึกษาความสามารถในการพูดสรุปความเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมแผนผังความคิด พบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการพูดสรุปความเป็นภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

บวรจิต พลจันทร์ (2545 : 78-79) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลอง พบว่า 1) แผนการจัดการ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.23/79.66 แสดงว่าแผนการจัดการ กิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 2) คำนี ประสิทธิภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลอง มีค่าเท่ากับ 0.661 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน ร้อยละ 66.10 3) นักเรียนที่เรียน โดยใช้สถานการณ์จำลองมีทักษะการ พูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

วันเพ็ญ ไชยลาหงส์ (2551 : 61 -62) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแผนการจัดการ กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 พบว่า 1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ ระดับประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 70.82 หมายความว่า นักเรียนปฏิบัติตามกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ ได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 70.82 และทำคะแนนแบบทดสอบทักษะการพูดหลังเรียน ได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 71.38 ซึ่งเป็น ไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70 ที่ตั้งไว้ 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะ การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีค่า เท่ากับ 0.56 ซึ่งหมายถึงผลจากการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีทักษะการพูด เพิ่มขึ้น ร้อยละ 56 3) ผลจากการใช้แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้พบว่าช่วยให้ผู้เรียนมีการ พัฒนาทักษะการพูดมากขึ้นกว่าเดิมโดยคิดเป็นร้อยละ 70.82 จากการปฏิบัติกิจกรรมดังกล่าวได้ จากการประเมินจากผลงานของผู้เรียนและจากการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษท้ายแผน แต่ละแผน

อุไรวรรณ กองสีหา (2551 : 85) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการ พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมแบบร่วมมือกันเรียนรู้เทคนิคการแข่งขันเกมเป็นทีมของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เพิ่มขึ้น โดยมีคะแนนร้อยละเฉลี่ยเพิ่มขึ้น และพิจารณาเป็นภาพรวมเฉลี่ยทั้ง 4 วงจร พบว่า สามารถ พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เพิ่มขึ้น โดยมีคะแนนร้อยละเฉลี่ยเพิ่มขึ้น และ

พิจารณาเป็นภาพรวมเฉลี่ยทั้ง 4 วงรอบอยู่ในระดับพอใช้ คือคิดเป็นร้อยละ 78.53 รอบอยู่ในระดับ พอใช้ คือคิดเป็นร้อยละ 78.53

ยุทธพงษ์ บุญญา (2550 : 56) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกมสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เพิ่มขึ้น โดยมีคะแนนร้อยละเฉลี่ยเพิ่มขึ้น และพิจารณาเป็นภาพรวมเฉลี่ย ทั้ง 4 วงรอบอยู่ในระดับ พอใช้ คือคิดเป็นร้อยละ 78.53

อุบล แก้วปิ่น (2547 : 124) ได้ศึกษาเรื่องการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพ.ศ.2544 พบว่า 1)แบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีคุณภาพตามเกณฑ์2)แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.92-0.96 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 2 คน มีค่าตั้งแต่ 0.95-0.99

อิทธิพล เหล็กกล้า (2545 : 82) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า 1) แบบฝึกหัดการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ ที่สร้างขึ้นทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนในระดับพอใช้ 2) แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้นมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับร้อยละ 23 ร้อยละ 21 ร้อยละ 24 ร้อยละ 22 ร้อยละ 27 โดยเฉลี่ยรวมทั้ง 5 ชุด มีประสิทธิผลเท่ากับ ร้อยละ 23 3) พฤติกรรมในการพัฒนาระดับความสามารถทักษะการฟัง พูดจากการใช้แบบฝึกทักษะการพูดทั้ง 5 ชุด พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในระดับพอใช้

ประโมกษ์ คุณนิย (2542 : 85) ได้ศึกษาเรื่องสร้างแบบทดสอบวัดภาคปฏิบัติทักษะการพูดวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 90 คน สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตอำเภอคำม่วง และกิ่งอำเภอสามชัย จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบทดสอบภาคปฏิบัติและแบบสังเกตวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูด ประกอบด้วยข้อคำถามและตารางการให้คะแนน ซึ่งแบ่งรายการพฤติกรรมออกเป็น 5 ด้าน คือ การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่วและความสามารถในการพูดให้คนอื่นเข้าใจ และบันทึกเสียงการพูดของนักเรียน ไปให้ผู้ชำนาญการทางภาษาตรวจสอบอีกครั้ง จากการศึกษาพบว่า คุณภาพของแบบทดสอบมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.09 มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง 0.54 ถึง 0.79 และความเชื่อมั่นของผู้สังเกต 2 คน มีค่าระหว่าง 0.88 ถึง 0.97

2. งานวิจัยต่างประเทศ

ซูริต้า (Shurita. 2006 : 143-149) ได้ศึกษาเรื่องการเขียนบทความรายงานการวิจัย เรื่อง การทดสอบปฏิบัติการใช้คำศัพท์ในชีวิตประจำวันของนักเรียนเชื้อชาติอัฟริกัน โรงเรียนอนุบาลในอเมริกา ซึ่งมียัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความตรงของแบบทดสอบวัดการใช้คำศัพท์ และเพื่อประเมินทักษะการใช้คำศัพท์ของนักเรียนเชื้อชาติอัฟริกัน ในอเมริกา วิธีการศึกษาค้นคว้าโดยดำเนินการกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 165 คน ให้ทำแบบทดสอบดังกล่าว ผลปรากฏว่าได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 96.44 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.42 ซึ่งมีนักเรียนชาวอัฟริกันที่ทำแบบทดสอบต่ำกว่ามาตรฐาน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 100 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 15) ซึ่งชี้ได้ว่าแบบทดสอบชุดนี้เป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพวัดได้ตรงตามสภาพความสามารถของนักเรียนเชื้อชาติอัฟริกัน ได้ตามความเป็นจริง

จ็อง (Jeong. 2004 : Abstract) ได้ศึกษาเรื่องการประเมินผลและการถอดความการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ d-VOCI (Digital Video Oral Communication Instrument) ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยศึกษาความสัมพันธ์ของคะแนนการอ่านออกเขียนได้ของนักศึกษาที่เรียนอิเล็กทรอนิกส์กับความสามารถในการพูดสัมภาษณ์โดยสื่อคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดียเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยเกาหลี จำนวน 144 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษ (Intensive English Course) ในภาคฤดูร้อน ระหว่างปี 2001 – 2002 ปรากฏว่านักศึกษาสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสนับสนุนการกล่าวอ้างอิง ที่ว่าสื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับครูและนักศึกษาที่ใช้ร่วมกับการทดสอบภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบความสัมพันธ์ของคะแนนการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนกับความสามารถในการพูดสัมภาษณ์ในระดับปานกลาง

อีเซนเบิร์ก (Ejzenberg. 1992 : 45) ได้ศึกษาเรื่องความเข้าใจในความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา : บทบาทของแบบทดสอบกับความสามารถในการพูด ตัวอย่างประชากรคือนักศึกษาในบราซิล ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและมีความสามารถในการพูดสูงและต่ำ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบเป็นแบบทดสอบความสามารถในการพูด 4 ชุด คือ ชุดกิจกรรมการให้บทสนทนาสำหรับพูดคนเดียว ชุดกิจกรรมไม่ให้บทสนทนาสำหรับพูดคนเดียว ชุดกิจกรรม การให้บทสนทนาสำหรับพูด 2 คน และชุดกิจกรรมไม่ให้บทสนทนาสำหรับพูด 2 คน หลังจากการทดสอบพบว่า ความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมแบบพูด 2 คน สูงกว่าความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่พูดคนเดียว เนื่องจากการพูดปฏิสัมพันธ์กัน และการให้บทสนทนากับนักศึกษาทั้ง

ในแบบพูดคนเดียวและพูด 2 คน นักศึกษาสามารถพูดคำ และประโยคได้เร็วขึ้น แต่ไม่มีผลต่อความคล่องแคล่วในการพูดของนักศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษจะเห็นว่าการศึกษาในด้านการสร้างแบบประเมินวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีน้อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นการสร้างแบบทดสอบวัดในรายวิชาอื่น และจากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ผู้วิจัยได้แนวทางในการศึกษาค้นคว้าเพื่อสร้างแบบประเมินด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพ ซึ่งจากการวิจัยการสร้างแบบทดสอบในสาขาวิชาต่างๆพบว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพดี เหมาะสม สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ผู้วิจัยจึงหวังอย่างยิ่งว่างานวิจัยที่ศึกษาค้นคว้าจะเป็นแนวทางในการปรับปรุง พัฒนาและส่งเสริมแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้เป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพ สามารถวัดได้ตรงตามเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง เพื่อเป็นทางเลือกใหม่ในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการสื่อสาร และสามารถสื่อสารจริงในชีวิตประจำวันได้ อีกทั้งสามารถวัดสภาพจริงของผู้เรียนให้ตรงกับตัวบ่งชี้ด้านทักษะการพูดมากที่สุด สามารถนำไปใช้ในการวัดและประเมินผลในสถานศึกษาต่อไป